Obiteljski list

Prosinac 2012.
Br. 2, godina 1.
ISSN:1848-588X

Zašto pomagati svima i u svako vrijeme?

Čovjek koji pomiče granice

Od srca srcu

SVJETLO ISTINITO DOĐE NA OVAJ SVIJET

"Slava Bogu na visini
i na zemlji mir
ljudima koje ljubi"

Luka 2,14

Čestit i blagoslovljen Božić te puno Božjih blagoslova
u Novoj 2013. žele Vam Kristove crkve u Hrvatskoj!

Riječ urednika

Božićno vrijeme je osobito radosni dio godine. Domovi se ukrašavaju i svi razmišljaju o tome koga i kako darovati. Mnoge se obitelji pripremaju kako bi im božićno vrijeme bilo zaista - posebno.

No najčešće Božić dođe i ode, a ljudi ostaju prazni. Obilan blagdanski ručak ne ispunjava, blagdanski kolači ne site, a darovi ne donose trajnu radost. Zašto?

Možda zato što oni koji slave Božić, zaborave slavljenika - Isusa Krista. Jer on nije tek jedno rođeno djetešce koje je došla na ovaj svijet, već je on - svemogući Bog, koji se odlučio lišiti svoga boštva i postati čovjekom. Kao čovjek, dao nam je svoj nauk zapisan u Bibliji. Na kraju, dao je svoj život za grešnog čovjeka kako bismo živjeli životom dostojnim čovjeka, životom koji vodi u vječnost!

Ako tako gledamo na Božić, onda nas ovi blagdanski dani pobuđuju na najdublje osjećaje zahvalnosti i radosti. Tada kićenje božićnog drvca, božićni ručak i darovi dobivaju puni smisao. Posjećivanje ili ugošćavanje prijatelja ne radi se reda radi, nego izvire iz čežnje za istinskim zajedništvom. Tada međusobno dijelimo najveći dar kojeg smo dobili - samoga Gospodina Isusa Krista. I zato u duhu istinskog razumijevanja Božića, neka vam je blagoslovljen i mirom ispunjen dan kada se sjećamo rođenja našega Spasitelja!

Mladen Dominić

Sadržaj

4 Svijetlo istinito dođe na ovaj svijet

6 Učilište "izvan okvira"

11 Philip Yancey u Zagrebu

13 Capetownski iskaz o predanju

20 Čovjek koji pomiče granice

Nada u svijetu

25 Okrenimo se budućnosti

26 Iz života zajednica

28 Dječji kutak

Nada za život

32 Teološko promišljanje na temu Božića

34 Biblijski kviz

IMPRESSUM

Nakladnik: **Kristove crkve u Hrvatskoj, Kušlanova 21, 10000 Zagreb**
Glavni urednik: **Mladen Dominić**
Izvršni urednik: **Dražen Hrženjak**
Grafička urednica: **Mirjana Kapitan**
Lektura: **Mladen Jovanović**
Naslovnica: **Ivan Stražičić**
Fotografije: **Arhiva OL**
Tekstovi: **Arhiva OL**
Adresa uredništva: **Kušlanova 21, 10000 Zagreb**
E-mail adresa: **obiteljskilist@gmail.com**
Tisak: **Tiskara Zelina**
ISSN: **1848-588X**
Obiteljski list **besplatan** je tromjesečnik

SVJETLO ISTINITO dođe na ovaj svijet

U Božjoj riječi čitamo da je Bog učinio nešto osobito. Postao je čovjekom. Usredotočimo svoje misli na ono što je izuzetno važno u razumijevanju rođenja Boga u ljudskom obličju. Za to će nam poslužiti odlomak iz Ivanova evanđelja1:1-5; 9-14: "U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što postade u njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo; i svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze.

Svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet; bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojima dođe i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego - od Boga. I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu - slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca - pun milosti i istine."

Zašto je ovo tako slično zapisu o stvaranju svijeta. U Knjizi Postanka 1:1-4 čitamo: "U početku stvori Bog nebo i zemlju. Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom i Duh Božji lebdio je nad vodama. I reče Bog: 'Neka bude svjetlost!' I bi svjetlost. I vidje Bog da je svjetlost dobra; i rastavi Bog svjetlost od tame."

Dakle, prvo što je Bog stvorio - bila je svjetlost.

I onda je nastavio stvarati.

Ako pozorno čitamo vidjeti ćemo da je ponovo, trećega dana stvorio svjetlo! Post.1:14: "I reče Bog: 'Neka budu svjetlila na svodu nebeskom da luče dan od noći, da budu znaci blagdanima, danima i godinama.'

Kako sad ovo? Prvo je Bog stvorio svjetlost, a onda je ponovo svorio svjetlost? Jesu li to iste svjetlosti? Prva svjetlost je duhovna svjetlost, Bog sam koji je svojom nazočnošću ušao u ovaj svijet kao svjetlo bez kojeg nema života. A što je tama? Tamu nije potrebno stvarati. Tama je nedostatak svjetla. Što je smrt? Smrt ne trebate stvarati. Smrt je nedostatak života. Bog nije trebao stvoriti tamu, nego je trebao ući u ovaj svijet – i tama je nestala!.

Pogledajmo neka mjesta u povijesti čovječanstva kada je pored sve svjetlosti ipak nastupila tama. Tama je nastala kada je Kajin ubio Abela. Kad je David učinio preljub s Bat-Šebom. Kad je Petar rekao sluškinji – ne poznajem ovog čovjeka.

Kada je mladi Saul čuvao odjeću onih koji su kamenovali Stjepana. Kada su vjerski fanatici ubijali nedužne kako bi ostvarili političke ciljeve. Kada izopačeni nastoje prikazati svoj način života kao ispravan, tada nastaje tama. Za tamu ljudskog srca teško je pronaći rješenje. Za to je bio potreban Isus. Na nama je da izaberemo. Hoćemo li ostati živjeti i umirati u tami ili slaviti Boga u svjetlosti. To je smisao Božića.

Imamo priliku zamoliti Boga da prosvijetli naše srce u onom najmračnijem kutu u kojemu skrivamo sve što mislimo da nitko ne zna. Dopustimo Bogu da svojom istinitom svjetlošću vodi naš život!

Za tamu ljudskog srca teško je pronaći rješenje. Za to je bio potreban Isus. Na nama je da izaberemo. Hoćemo li ostati živjeti i umirati u tami ili slaviti Boga u svjetlosti? To je smisao Božića

Vratimo se Ivanovu proslovu "Svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet; bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna."

Koliko ima ljudi oko nas koji će jedni drugima čestitati Božić, a da uopće ne poznaju Isusa? Isus je tek sporedna uloga u toj "predstavi". Toliko je onih koji ga spominju u psovki, ali zaboravljaju u molitvi. U 11. retku čitamo: "K svojima dođe i njegovi ga ne primiše."

Zašto ga nisu prepoznali? Zato što su još uvijek u tami. Nisu dopustili da se Božja svjetlost nastani – u njima.

Zašto je Isus došao? Zato da ne ostanemo u mraku. To je jedina svrha Isusova dolaska. Nemojmo ostati u mraku! Postoji nešto bolje. Apostol Ivan je to ovako zapisao: "A onima koji ga primiše dade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime."

Krist je došao zato da ne ostanemo u tami. Toga bismo se trebali sjećati ne samo danas, već u sve dane svoga života. Sjećajmo se toga kada razgovaramo s ljudima do kojih nam je stalo. Pokušajmo ljude oko sebe promatrati Božjim očima. To je teško. Vidimo oko sebe prkosne i sebične ljude. Ali, to su ljudi u tami. Pomozimo im naći Svjetlo! To je značenje Božića. Bog je odlučio ne biti daleko. On je postao Emanuel. Bog s nama. On je tu. Zato ga trebamo prihvatiti kao izvor svjetlosti i života. Drukčije ne ide.

Možemo govoriti kako su svi ljudi ovoga svijeta na neki poseban način djeca Božja. No, apostol Ivan drukčije piše, svidjelo se to nama ili ne. Svi smo mi rođeni od volje tjelesne. Tako smo došli na ovaj svijet. Ali biti s Bogom možemo jedino onda ako prihvatimo svjetlost. Samo kad prihvatimo Isusa možemo reći: "Oče naš koji jesi na nebesima."

Što nam više treba? Ne trebamo više čestitaka pod borom i više darova, već više milosti i istine. Dobit ćete daleko više no što ćete očekivati. Svrha svjetlosti koja je došla na svijet je da prosvjetljuje svakog čovjeka.

Dopustimo da budemo prosvijetljeni i ništa više. Ako ostanemo u mraku nećemo ništa vidjeti.

Imamo priliku da zamolimo Boga da prosvijetli naše srce u onom najmračnijem kutu u kojemu skrivamo sve što mislimo da nitko ne zna. Dopustimo Bogu da svojom istinitom svjetlošću vodi naš život. Neka nam tada bude sretan Božić. Bez toga ništa ne vrijedi.

Mladen Jovanović

Dva desetljeća kršćanskog učilišta

"IZVAN OKVIRA"

Priča o povijesti i razvoju Biblijskog instituta u Zagrebu

Početak je listopada, svojevrsne Nove godine u akademskom svijetu. Po ne znam koji put u posljednjih deset godina otkad sam prvi put zakoračila na kat Biblijskog instituta u Kušlanovoj ulici 21, prilazim glavnoj učionici. Ovaj put kao bivša studentica, ali i dalje aktivno uključena u rad sa studentima i profesorima. Provirujem kroz staklo na vratima da se uvjerim je li istina što mi kolegica govori: da su učionice pune, da nema mjesta, sve novi ljudi. I doista, kao i posljednjih nekoliko godina, preda mnom se ponovno pojavljivala ona ista slika - ta nova mlada lica, još jedna generacija. Ljudi gladni proučavanja Božje riječi i pozvani da promatraju njegovo lice. „Vjeran je Gospodin," pomislih u sebi dok mi se srce širilo u radosti promatrajući njegov dar i djelo. I odjednom mi se sav onaj trud drugih i mene oko rada Instituta tijekom godina učinio tako malen, manji od zrna naspram onoga što je on učinio i nastavlja činiti sam i bez nas, a možda i unatoč nama. "Učinili smo samo ono što smo mogli.", zaključujem. Previrući tako po posljednjih deset godina na Institutu zamišljala sam kako je to bilo desetljeće prije, kada je Institut utemeljen. "Što nas još čeka?", pitam se, "Puni li se i drugima u ovoj zajednici srce radošću nad vlastitom naznatnošću, nad činjenicom da smo samo sluge u njegovom kraljevstvu za koje on reče da je poput gorušičina zrna koje se iako najsitnije od svega sjemenja razvije u stablo."

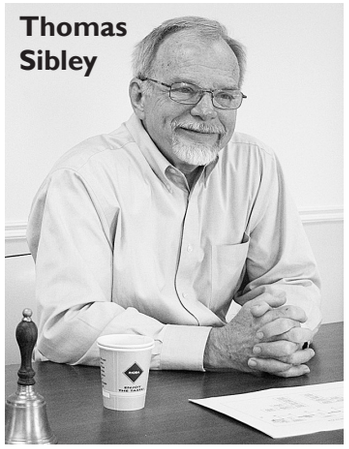

Božićni domjenak

A takvo maleno, bezimeno sjeme posadili su ratne i mračne 1991. godine, u prostoru Kristove crkve u Amruševoj ulici 11 moj pastor Mladen Jovanović i njegov američki suradnik Mark Parker, misionar iz SAD-a. Ideja je bila pokrenuti interni obrazovni program za obuku svih onih koji na bilo koji način žele služiti u nekoj od službi Kristovih crkava u Hrvatskoj. Okupljeni u krugu Božje riječi, Mladen i Mark te još nekolicina učenika, vjerojatno nisu ni sanjali da će to što čine u skoroj budućnosti izniknuti u stablo na čijim će granama rasti i pripremati se za život i učinkovitu kršćansku službu studenti iz svih kršćanskih denominacija u Hrvatskoj, a i šire u regiji. Danas je Biblijski institut priznata kršćanska interdenominacijska akademska ustanova, koja pored studijskih programa za obuku budućih kršćanskih službenika i teologa, također služi Crkvi i društvu kroz izdavanje teološke literature, djelovanje svoje knjižnice i organizacije niza događanja s temama od važnosti za cjelokupno Kristovo tijelo, te promicanje i artikulaciju kršćanske misli u današnjem vremenu.

PRVO DESETLJEĆE (1991.-2001.)

U prvih deset godina, rast Instituta je u mnogočemu poput svakog sjemena bio ostvarivan u mraku anonimnosti i nepredvidivosti hoće li ono što je posađeno uhvatiti korijenje i uspjeti izniknuti na njivama Božjeg kraljevstva u Hrvatskoj. Inicijalni krug prvih

Thomas Sibley

Profesori B.I.

studenata i predavača uskoro već imenovane Biblijske škole Zagreb postepeno se širio, kao i opseg programa koji nakon prvotne dvije godine počinje uključivati i treću godinu praktičnog studija. Snažni zamah prema napretku, škola ostvaruje 1999. kada ravnateljem postaje dr.sc. Thomas Sibley, odlučan da ostatak života provede u Hrvatskoj podižući biblijski utemeljeno i Crkvi potrebno kršćansko obrazovanje. Po njegovom dolasku, usvajaju se misija i vizija škole, kreiraju novi programi te prikupljaju sredstva za opremanje vlastitih prostorija u novoj zgradi Kristove crkve u Kušlanovoj 21. Dvije godine kasnije (2001.), Biblijska škola mijenja naziv u Institut za biblijske studije (IBS), nastavnom vijeću pridružuju se tri nova predavača (Danijel Berković, Stanko Jambrek i Nela Williams) te se počinju održavati redovita predavanja za dvadesetak studenata u novouređenim prostorijama u Kušlanovoj, gdje je i danas sjedište Instituta. Te iste godine utemeljena je i knjižnica, čija je početna kolekcija od 2000 knjiga u najvećem broju pristigla iz osobnih donacija Mladena Jovanovića i Thomasa Sibleya. Bili su to prvenstveno naslovi iz područja biblijskih studija, crkvene povijesti i primijenjene teologije – osobito iz područja crkvenih službi.

U ovom prvom desetljeću, programi i rad Instituta djelovali su i bili prepoznati kao jedna od službi Kristovih crkava. Studenti, koji su već tada dolazili iz raznih kršćanskih denominacija, nisu ostvarivali studentska prava, jer studij nije bio akreditiran od strane Ministarstva znanosti Republike Hrvatske. Taj formalni status i čitavo pitanje postaje jedno od ključnih obilježja drugog destljeća škole kada Institut ulaže velike napore da bi omogućio svojim studenti-

Osoblje B.I.

Praktikum

ma i profesorima legitiman rad u akademskoj zajednici te tako širi doprinos hrvatskom društvu.

DRUGO DESETLJEĆE (2001.-2012.)

Tako 2002. godine Institut biva pozvan u suradnju s Teološkim fakultetom „Matija Vlačić Ilirik" (TFMVI) – protestantskim učilištem koje su 1976. zajednički osnovale Baptistička i Evangelička crkva u Hrvatskoj. Ovaj fakultet, koji nosi ime po najuvaženijem hrvatskom protestantskom teologu, od 2001. godine ima dopusnicu Ministarstva znanosti za pružanje visokoškolskog obrazovanja kao privatna vjerska institucija. Zajedničkim ciljem da pruže kvalitetno kršćansko obrazovanje crkvama reformacijske baštine u Hrvatskoj, obje škole odlučuju ujediniti svoje resurse. Tako, u formalnom smislu, Institut postaje područni studij TFMVI te studenti i profesori ostvaruju svoj status. Počinju se održavati zajednička predavanja na obje lokacije, te profesori s jednog počinju predavati određene kolegije na drugom učilištu. Nažalost, nedugo zatim (2004.) ova suradnja i primjer kršćanskog zajedništva bivaju prekinuti jer se čelnici obiju škola počinju razilaziti u svojim vizijama o kršćanskom obrazovanju. Prekid ove suradnje bio je težak udarac za Institut, jer odjednom škola novim studentima više nije mogla pružiti studentska prava i garantirati da će njihova diploma nakon završetka studija biti prepoznata od strane države.

Osoblje Instituta, čiju su jezgru u tom trenutku činile samo tri osobe (Thomas Sibley kao ravnatelj i njegova supruga Sandra Sibley, te Marina Karadža kao generalna tajnica zadužena za sve operativne aktivnosti Instituta), predano su i ustrajno dalje nastavili raditi na razvitku škole. Iste godine, redovno nastavno vijeće proširuje se na ukupno sedam predavača, a nastavni program je prilagođen europskim standardima. Nadalje, novoosnovano Vijeće Kristovih crkava u Hrvatskoj kao krovna organizacija svih Kristovih crkava poziva Institut da postane službena obrazovna institucija Vijeća te traži od Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta Republike Hrvatske akreditaciju programa i dopusnicu za djelovanje kao visoko učilište. Poticaj Vijeća za akreditacijom zaokupio je administraciju Instituta u naredne dvije godine, koliko je bilo potrebno da se pripremi sva dokumentacija te osiguraju financijska sredstva s ciljem prikaza stabilnosti. Tijekom tog vremena intenzivno se počinju razvijati odnosi s drugim teološkim školama u inozemstvu, posebno Kršćanskim sveučilištem u Abilenu (ACU), u Teksasu (SAD). Uskoro se uspostavlja bratska suradnja sa spomenutim sveučilištem te od 2006. godine Institut počinje nuditi svoje objekte nekoliko puta godišnje za održavanje kolegija iz njihovog diplomskog studija iz kršćanske službe, na

Čitaonica - Gajeva

kojem sedmero Institutovih diplomanata započinje studij. U istom razdoblju intenzivno se proširuje građa knjižnice, koja uskoro biva premještena u prostor gdje je Institut započeo sa svojim radom (Amruševa ulica).

Početkom 2006. godine svi potrebni dokumenti za akreditacijom Instituta i njegovih programa predani su Ministarstvu znanosti RH. Nažalost, sredinom godine Nacionalno vijeće za visoko obrazovanje uskraćuje izdavanje dopusnice za obavljanje tražene djelatnosti. Nedugo zatim započinju pregovori o suradnji s Visokim evanđeoskim teološkim učilištem u Osijeku (VETU) s pravom javnosti. Ovo učilište, pod nazivom Biblijsko teološki institut, osnovala je 1972. godine Kristova pentekostna crkva u SFRJ (njezina pravna sljednica u Hrvatskoj je Evanđeoska pentekostna crkva). Od 1983. godine Biblijsko teološki institut djeluje u Osijeku, a 1987. mijenja naziv u Evanđeoski teološki fakultet. Tijekom 2003. program Evanđeoskog teološkog fakulteta akreditiran je i dobio je dopusnicu s pravom javnosti kao Visoko evanđeosko teološko učilište (VETU). Godine 2007., VETU i Biblijski institut potpisuju ugovor o suradnji, temeljem kojeg studij teologije Biblijskog instituta postaje područni studij teologije VETU-a u Zagrebu. Tako studenti Instituta ponovno počinju ostvarivati sva studentska prava te im je omogućeno postizanje diplome u skladu s Bolonjskom deklaracijom.

Uspješna suradnja i bratska potpora između VETU-a i Instituta traju sve do danas. Ostvarivanje partnerstva 2007. godine dalo je novi vjetar u leđa Institutu, nakon čega započinje još intenzivniji razvoj. Pokreće se prvi evanđeoski teološki časopis Kairos, koji od početka biva primljen s velikim zanimanjem od strane svih vjerskih zajednica te šire akademske zajednice u Hrvatskoj i inozemstvu. U posljednjih šest godina časopis je ponajviše predanim radom glavnog urednika dr. sc. Stanka Jambreka postao pravi hrvatski evanđeoski glas u svijetu. Pored Kairosa, Institut prevodi i izdaje i druga djela, primarno za potrebe nastave.

I knjižnica u ovom razdoblju doživljava svoj procvat. Od početnih 2000 knjiga okupljenih u jednoj prostoriji u Kušlanovoj, knjižnica danas djeluje na dvije lokacije te raspolaže građom od gotovo 20 000 naslova, upravlja dvjema posebnim zbirkama te svojim korisnicima nudi pristup mnogim istraživačkim pomagalima i resursima koji nisu dostupni u ovoj regiji Europe. Zajedno s knjižnicom VETU-a, knjižnica Biblijskog instituta pripada među vodeće knjižnice reformacijske baštine u Srednjoj Europi.

Tijekom posljednjih pet godina, knjižnica i prostorije Instituta bile su mjesto održavanja nekoliko simpozija i desetak okruglih stolova na aktualne teme za crkvu i društvo. Mnogi od njih održani su u zajedničkoj organizaciji s drugim vjerskim i obrazovnim ustanovama. Takva suradnja prenijela se i na potporu te sudjelovanje Instituta na mnogim kršćanskim događanjima za mlade, konferencijama, predavanjima i promocijama knjiga, koji su mu tijekom godina dali prepoznatljivu ulogu u kršćanskoj zajednici kao aktivnog promicatelja evanđelja, kršćanskog obrazovanja i biblijskih vrijedno-

zamisli ...
OBRAZOVANJE
ZA UM I SRCE

Promocija - Mimara

Promocija 2012.

Promocija - Esplanada

sti. Dodatni koraci u ispružanju prema potrebama crkve i društva učinjeni su održavanjem ciklusa intenzivnih predavanja iz područja kršćanskog savjetovanja koji se neprekinuto održavaju od 2008. godine te organizacijom dječjih kampova s biblijskim porukama i izdavanjem dječje Biblije.

Važnost kršćanskog obrazovanja u ovom dijelu Europe tijekom godina prepoznali su mnogi sveučilišni profesori i poduzetnici iz SAD, koji su 2008. godine potaknuli osnivanje Srednjoeuropske zaklade za kršćansko obrazovanje (CECEF). Danas ta zaklada, u čijem odboru pored mnogih služe dekani sveučilišta Lipscomb i Abilene, financijski podupire Institut te vrši savjetodavnu službu po pitanju akademskog rada.

Promatrajući lica mladih studenata onoga dana kroz staklo na vratima shvatila sam koliko je „izvan okvira“ bilo Institutovo putovanje i rast. Izvan mojih, a i također drugih tradicionalnih i konvencionalnih okvira današnjice. Jer kako staviti ljude u okvir, kako omeđiti nešto što je živo i traje? Kako nešto precizno opisati, a to isto ne doživjeti? Snaga Biblijskog instituta ne počiva na proučavanju Biblije kao nekog drevnog teksta ili teologije kao zanimljive discipline. Život ove kršćanske škole, od tog posađenog sjemena pa do danas, počiva na zajedništvu onih koji su se odazvali na poziv da disciplinirano traže Isusa Krista i njegovu volju kroz Božju riječ. U tom zajedništvu sam on - osoba Isusa Krista i živa Božja riječ - pokazuje sebe živim među nama. Za takvo znanje često je potrebno maknuti svoje okvire i zakoračiti u iskustvo.

Matina Ćaran

PHILIP YANCEY u Zagrebu

Jedan od najpoznatijih kršćanskih pisaca današnjice zasigurno je Philip Yancey. Napisao je dvadesetak knjiga i prodaju se u ogromnim nakladama. Prevedene su na mnoge jezike. Philip Yancey nije tipičan kršćanski pisac, nego osoba koja nikoga ne ostavlja na miru. On otvoreno piše i govori o tome da se crkve ne smiju ponašati kao političke organizacije.

Njegova osobna životna iskustva djelovala su na njegovo duhovno oblikovanje. Rano je izgubio oca jer crkva kojoj je pripadao nije vjerovala da on treba liječničku pomoć. Mladi Philip je optuživao Boga da mu je uzeo oca. Tek je kasnije shvatio da to nije bila Božja volja.

Isto tako, prije nekoliko godina je doživio tešku prometnu nesreću i prošao kroz ogromnu bol. Tada mu je postalo jasno da je Bog prisutan i tamo gdje jako boli.

Philip Yancey piše onako kako je Isus naučavao. Osuđuje grijeh, ali

Yancey u Hypo Centru

voli grešnika! Osobito zanimljiva tema, kojom se bavi u svojim knjigama je tema patnje, boli i trpljenja.

U Zagrebu, u kongresnoj dvorano Hypo Centra, predstavio je svoju knjigu: “Gje je Bog kada boli?” Više od tisuću nazočnih uživalo je u dinamičnom govoru ovoga snažnog kršćanskog pisca i nadahnutom pjevanju Udruženog zbora zagrebačkih crkava.

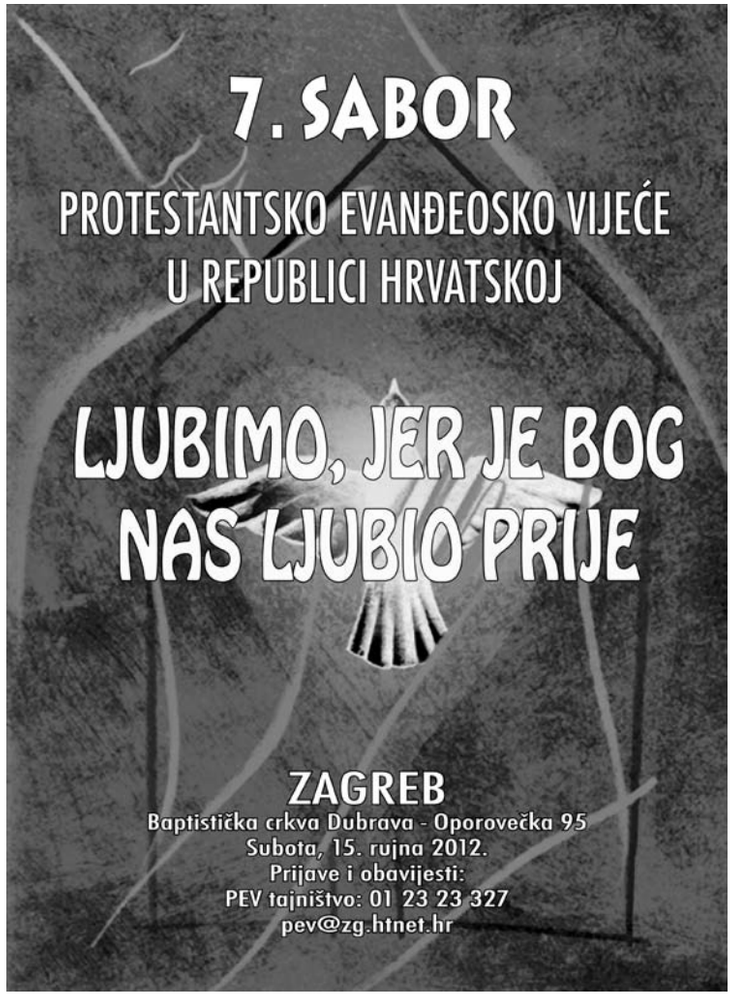
7. godišnji sabor Protestantskog evanđeoskog vijeća

odraz je želje crkava za još bližom suradnjom i poticaj na učinkovitije djelovanje u društvenoj zajednici

Protestantsko evanđeosko vijeće u Republici Hrvatskoj okuplja crkve Saveza baptističkih crkava, Evanđeosko pentekostalnih crkava, Kristovih crkava i Crkve Božje, a osnovano je prije 20 godina. Ciljevi ovogodišnjeg Sabora bili su trostruki: predstavljanje završnog dokumenta kongresa Lausannskog pokreta održanog u Cape Townu 2010. godine, kao i novog Statuta PEV-a, te zahvala dosadašnjem predsjedniku, biskupu Josipu Jendričku za predan rad u proteklih osam godina te inauguracija novog predsjednika Vijeća, pastora Giorgia Grlja.

Dr. Peter Kuzmič, rektor Evanđeoskog teološkog fakulteta u Osijeku, govorio je o skoro 40-godišnjoj povijesti Lausannskog pokreta od njegovih začetaka na kongresu u Berlinu 1966. godine, preko utemeljiteljskog kongresa u Lausanni 1974., Manile 1989. i konačno Cape Towna 2010. godine.

Mladen Jovanović, glavni tajnik PEV-a, podsjetio je na povijest evanđeoskih integracija koje su u određenoj mjeri bile potaknute i nesnalaženjem državnih službenika nastankom neovisne Hrvatske. Kasnija su događanja pokazala koliko je vrijedno i važno zajednički djelovati za stvar Evanđelja. PEV je tijekom godina razvio dobre odnose sa sličnim alijansama poput britanske, europske i svjetske. "PEV je dokaz da moramo i možemo surađivati zajedno, a da pri tom ne moramo potisnuti ono

što jesmo", zaključio je Jovanović.

Dokument "Capetownski iskaz o predanju" predstavio je Giorgio Grlj. On se sastoji od dva dijela: vjerovanja i djelovanja. Uokviren jezikom ljubavi, poziva na navještanje Evanđelja i na konkretne i praktične načine djelovanja u svim područjima ljudskog života.

O konkretnim načinima korištenja Capetownskog dokumenta govorio je Danijel Berković, naglasivši da kako nema teksta bez konteksta, ovaj dokument svaki čitatelj mora razumjeti i primijeniti na svoj neposredni kontekst.

Krešimir Šimić je govoreći o novom Statutu PEV-a naglasio da je on prije svega apel onim evanđeoskim crkvenim pokretima koji u PEV-u mogu prepoznati i svoju platformu djelovanja. "PEV će ili postati proročki znak ili ga neće biti, a taj znak je upravo zajedništvo", naglasio je Šimić: "Ništa ne može nadomjestiti zajedništvo u ljubavi." Zbog odlaska u mirovinu biskup Josip Jendričko, dosadašnji predsjednik PEV-a, zahvalio se na ukazanom povjerenju da od 2004. godine vodi platformu evanđeoske suradnje. U ime svih članica PEV-a povelju mu je predao i za njegovu službu zahvalio novi predsjednik PEV-a Giorgio Grlj.

(iz izvješća za tisak)

Capetownski iskaz *O PREDANJU*

Kristove crkve u Hrvatskoj aktivni su dio Protestantskog evanđeoskog vijeća u Republici Hrvatskoj, od njezina utemeljenja. Za vrijeme 7. Sabora ovoga Vijeća, predstavljena je knjiga "Capetownski iskaz o predanju" u nadi da će ovaj dokument naći mjesto u životu i radu crkava koje se nalaze u Vijeću. U ovom broju "Obiteljskog lista" dajemo skraćeni prikaz prvog dijela "Iskaza o predanju", a sve naše čitatelje potičemo da naruče knjigu na adresi uredništva časopisa.

Treći Lausannski kongres za evangelizaciju svijeta (Cape Town, 16. – 25. listopad 2010.) okupio je 4200 evanđeoskih vođa iz 198 zemalja, a diljem svijeta na sastancima i putem Interneta u njemu je sudjelovalo više stotina tisuća drugih. Njegov cilj? Nanovo izazvati globalnu Crkvu da bude svjedok Isusa Krista i cjelokupnog njegova učenja – u svakom narodu i u svim područjima društva.

Capetownska izjava o predanju bit će putokaz Lausannskom pokretu tijekom idućih deset godina. Nadamo se da će njegov proročki poziv na rad i molitvu voditi crkve, misijske organizacije, seminare, kršćane na radnom mjestu, studente u kampusu da ga prihvate i pronađu svoju ulogu u njegovu ostvarenju.

Mnoge doktrinarne izjave potvrđuju ono što Crkva vjeruje. Željeli smo ići dalje i povezati vjeru s praksom. Naš je model bio onaj apostola Pavla čije je teološko učenje konkretizirano u praktičnim napucima. Primjerice, u Kološanima poslanici njegov dubok i prekrasan portret Kristova prvenstva prizemljen je poukom o tome što to znači biti ukorijenjen u Kristu.

I dok u Lausannskom pokretu govorimo i pišemo iz evanđeoske tradicije, potvrđujemo jedinstvo Tijela Kristova, i rado priznajemo da postoje mnogi sljedbenici Gospodina Isusa Krista u drugim tradicijama. Pozdravili smo visoke predstavnike iz nekoliko povijesnih crkava i drugih tradicija kao promatrače u Cape Townu i vjerujemo da Capetownski iskaz o predanju može biti koristan za crkve svih tradicija. Mi ga nudimo u duhu poniznosti.

> *Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom pameti svojom*

Koje su naše nade za Capetownski iskaz predanja? Vjerujemo da će se o njemu govoriti, raspravljati i da će mu biti pridana težinu kao zajedničkoj izjavi globalnog evanđeoskog kršćanstva, da će oblikovati zadatke u kršćanskoj službi, da će ojačati misleće vođa na javnoj sceni, i da će učvrstiti inicijative i partnerstva koja će iz njega proizaći.

Neka Riječ Božja osvjetljava naš put, neka milost Gospodina Isusa Krista, ljubav Boga, i zajedništvo Duha Svetoga budu sa svakim od nas.

(Iz predgovora: S Douglas Birdsall, izvršni predsjedatelj i Lindsay Brown, međunarodni direktor)

PREAMBULA

Kao članovi sveopće Crkve Isusa Krista, radosno potvrđujemo svoje predanje Bogu živome i njegovoj spasonosnoj nakani provedenoj po Gospodinu Isusu Kristu. Poradi njega obnavljamo svoje predanje viziji i ciljevima Lausannskog pokreta.

STVARNOSTI KOJE SE MIJENJAJU

Gotovo sve se u načinu na koji živimo, mislimo i odnosimo jedan

prema drugome mijenja ubrzanim ritmom. Na dobro ili loše, osjećamo utjecaj globalizacije, digitalne revolucije, i promjenjivo stanje gospodarske i političke moći u svijetu. Neke od stvari s kojima se suočavamo izazivaju u nama tugu i tjeskobu: globalno siromaštvo, rat, etnički sukobi, bolesti, ekološka kriza i klimatske promjene. Međutim, jedna je velika promjena u našemu svijetu razlogom za radost, a to je rast sveopće Kristove Crkve.

U kršćanskoj misiji moramo odgovoriti na stvarnosti svoga naraštaja. Također moramo učiti iz te mješavine mudrosti i pogrešaka, uspjeha i neuspjeha, koje smo naslijedili od prijašnjih naraštaja. Poštujemo i žalimo nad prošlošću i okrećemo se s budućnosti.

NEPROMIJENJENE STVARNOSTI

U svijetu koji ubrzano radi na vlastitom mijenjanju, neke stvari, međutim, ostaju nepromijenjenima. Ove velike istine nude biblijsko opravdanje našemu misijskom djelovanju.

• Ljudska su bića izgubljena. Biblija opisuje temeljnu čovjekovu nevolju: stojimo pod pravednim Božjim sudom zbog svojega grijeha i pobune te, bez Krista, ostajemo bez nade.

• Evanđelje je dobra vijest. Evanđelje nije koncept koji treba svježe ideje, nego je to priča koju treba na svježi način ispričati. To je nepromjenjiva priča o tome što je Bog učinio da spasi svijet, ponajviše u povijesnim događajima života, smrti, uskrsnuća i vladavine Isusa Krista. U Kristu je nada.

• Nastavlja se misija Crkve. Božja se misija nastavlja do nakraj

> *Dok Izrael bijaše dijete, ja ga ljubljah, iz Egipta dozvah sina svoga*

zemlje i do kraja svijeta. Doći će dan kada će svjetska kraljevstva postati kraljevstvom našega Boga i njegova Pomazanika, i Bog će prebivati sa svojim otkupljenim čovječanstvom u novome stvorenju. Do toga se dana nastavlja sudjelovanje Crkve u Božjoj misiji, u radosnoj žurbi te u svježim i uzbudljivim mogućnostima u svakome naraštaju, uključujući i naš.

ŽAR NAŠE LJUBAVI

Ova je Izjava uokvirena jezikom ljubavi. Ljubav je jezik saveza. Biblijski savezi, Stari i Novi, izraz su Božje otkupiteljske ljubavi i milosti koja dopire do izgubljenog čovječanstva i iskvarenog stvorenja. One su poziv nama da i mi ljubavlju uzvratimo. Naša se ljubav pokazuje u povjerenju, poslušnosti i žarkom predanju Gospodinu našega zavjeta. Ovako je Lausannski zavjet definirao evangelizaciju: "da cijela Crkva čitavom svijetu prenese potpuno evanđelje." To je još uvijek žar naše ljubavi. Zato obnavljamo svoj zavjet, ponovno potvrđujući:

• Naša ljubav za potpuno evanđelje, kao slavna Božja dobra vijest u Kristu, za svaku dimenziju njegova stvorenja, jer je sve stvorenje bilo opustošeno grijehom i zlom.

• Naša ljubav za cijelu Crkvu, kao narod Božji, otkupljen Kristom iz svakoga naroda na zemlji i sve naraštaje kroz povijest, koji sudjeluje u Božjoj misiji u ovome dobu te ga zauvijek slavi u vremenu koje dolazi.

• Naša ljubav za čitavi svijet, koji je tako daleko od Boga, ali tako blizu njegova srca; svijet koji je Bog tako ljubio da je za njegovo spasenje dao svoga Jedinorođenoga Sina.

U zagrljaju te trostruke ljubavi iznova se obvezujemo biti cijela Crkva, da vjerujemo, slušamo i dijelimo potpuno Evanđelje, i idemo čitavome svijetu, načiniti učenike među svim narodima.

PRVI DIO: LJUBIMO PORADI GOSPODINA CAPETOWNSKI ISKAZ VJERE

1. LJUBIMO JER JE BOG PRVI LJUBIO NAS

Božja misija proistječe iz Božje ljubavi. Misija Božjega naroda proistječe iz naše ljubavi za Boga i za sve što Bog ljubi. Evangelizacija svijeta jest izliće Božje ljubavi za nas i po nama. Potvrđujemo prvenstvo Božje milosti, na koju odgovaramo vjerom, očitovanom u poslušnosti ljubavi. Ljubimo jer je Bog prvi nas ljubio i poslao svog Sina da bude pomirnica za naše grijehe.

U oblikovanju našega uvjerenja i našega predanja u kategorijama ljubavi, preuzimamo temeljni i najzahtjevniji od svih biblijskih izazova:

• da ljubimo Gospodina, Boga našega svim srcem, dušom, umom i snagom,

• da ljubimo svoje bližnje (uključujući strance i neprijatelje) kao sebe same,

• da ljubimo jedni druge kao što je Bog u Kristu ljubio nas, i

• da ljubimo svijet ljubavlju Onoga koji je dao svoga Sina Jedinorođenca da se svijet po njemu spasi.

Potvrđujemo da tako u potpunosti shvaćena biblijska ljubav mora biti ključna oznaka identiteta i zaštitni znak Isusovih učenika. U odgovoru na Isusovu molitvu i zapovijed čeznemo da to uistinu tako i bude. Žalosno ispovijedamo da prečesto to nije tako. Stoga se ponovno obvezujemo uložiti sav napor da bismo živjeli, mislili, govorili i ponašali se na način da iskažemo što to znači hodati u ljubavi – ljubavi prema Bogu, ljubavi jednih za druge i ljubavi prema svijetu.

2. LJUBIMO BOGA ŽIVOGA

Naš Bog koga ljubimo otkriva se u Bibliji kao jedan, vječan, živi Bog, koji uređuje sve stvari po svojoj suverenoj volji i za svoju spasonosnu svrhu. U jedinstvu Oca, Sina i Duha Svetoga, Bog je jedini Stvoritelj, Vladar, Sudac i Spasitelj svijeta. Zato ljubimo Boga - zahvaljujući mu za naše mjesto u stvaranju, s povjerenjem u njegovu suverenu providnost, s povjerenjem u njegovu pravednost, zahvaljujemo za spas koji nam je priredio.

Naša bi najveća tuga morala biti činjenica da se u našemu svijetu živi Bog nije proslavio. Agresivni ateizam odbija živoga Boga. Svjetske religije u svojim praksama zamjenjuju ili iskrivljuju jedinoga pravog Boga. Naš je Gospodin Isus Krist zlostavljan i krivo predstavljen u nekim popularnim kulturama. A lice Boga biblijske objave zaklonjeno je kršćanskim nominalizmom, sinkretizmom i licemjerjem.

Ljubiti Boga usred svijeta koji ga odbija ili iskrivljuje poziva na odlučno ali i ponizno svjedočenje za našega Boga; odlučna ali i milostiva obrana istine evanđelja Krista, Sina Božjega i molitveno povjerenje u uvjeravajuće i uvjerljivo djelo njegova Duha Svetoga. Obvezujemo se na takvo svjedočenje, jer ako tvrdimo da ljubimo Boga moramo dijeliti Božji najveći prioritet, a to je da njegovo ime i njegova riječ budu uzvišeni ponad svega.

3. LJUBIMO BOGA OCA

Po Isusu Kristu, Sinu Božjemu – a samo po njemu kao Putu, Istini i Životu – upoznali smo i počeli ljubiti Boga kao Oca. Kao što Duh Sveti svjedoči s našim duhom da

> *Naum Jahvin dovijeka ostaje, i misli srca njegova od koljena do koljena*

smo Božja djeca, tako zajedno s riječima Isusove molitve i mi vapimo: "Abba, Oče", i molimo molitvu koju nas je Isus naučio: "Oče naš". Naša se ljubav prema Isusu koju pokazujemo svojom poslušnošću susreće s Očevom ljubavlju za nas, dok se Otac i Sin nastanjuju u nama, u obostranom davanju i primanju ljubavi. Ovaj intiman odnos ima duboke biblijske temelje.

Ispovijedamo da smo često zanemarivali istinu Božjega očinstva svih ljudi i time se lišavali bogatstva svoga odnosa s njime. Iznova se obvezujemo doći Ocu po Sinu Isusu; primiti i odgovoriti na njegovu očinsku ljubav, živjeti u poslušnosti prema njegovoj očinskoj stezi, odražavati njegov očinski lik u cijelomu svome ponašanju i stavovima te vjerovati u njegovu očinsku brigu bez obzira na okolnosti kroz koje nas on vodi.

4. LJUBIMO BOGA SINA

Bog je zapovjedio Izraelu da Gospodina Boga svojega ljube s isključivom privrženošću. Tako i za nas, ljubav prema Gospodinu Isusu Kristu znači da trebamo ustrajno tvrditi da je samo on Spasitelj, Gospodin i Bog. Biblija uči da Isus čini ista suverena djela kao i sam Bog. Krist je Stvoritelj svemira, Vladar povijesti, Sudac svim narodima i Spasitelj svih koji se obrate Bogu. On je dionik Božjega identiteta u božanskoj jednakosti i jedinstvu Oca, Sina i Duha Svetoga. Baš kao što je Bog pozvao Izraela da ga ljubi u vjeri Saveza, poslušnosti i svjedoka-sluge, i mi potvrđujemo svoju ljubav prema Isusu Kristu povjerenjem u njega, poslušnošću i naviještanjem.

• U Isusu, začetom po Duhu Svetome i rođenom od djevice

Marije, Bog je uzeo naše ljudsko tijelo i živio među nama, u potpunosti Bog i u potpunosti čovjek.

• U svome je životu Isus živio u savršenoj vjernosti i poslušnosti prema Bogu. Najavio je i poučavao o Kraljevstvu Božjem te dao uzor svojim učenicima kako treba živjeti pod Božjom vladavinom.

• U svojoj je službi i znamenjima Isus najavio i očitovao pobjedu Kraljevstva Božjega nad zlom i zlim silama.

• U svojoj je smrti na križu Isus, umjesto nas, uzeo na sebe naš grijeh, plativši punu cijenu, kaznu i sramotu, pobijedivši smrt i sile zla, ostvarivši pomirenje i otkupljenje cjelokupnog stvorenja.

• Bog je Isusa u njegovu tjelesnom uskrsnuću opravdao i uzvisio, dovršivši i demonstrirajući punu pobjedu križa, čime je on postao pretečom otkupljenog čovječanstva i obnovljenog stvorenja.

• Od svoga uzašašća Isus vlada kao Gospodin nad svom poviješću i stvorenjem.

• O svome će povratku Isus izvršiti Božji sud, uništiti Sotonu, zlo i smrt te uspostaviti sveopću Božju vladavinu.

Iznova se obvezujemo da ćemo po čitavom svijetu pronositi svjedočanstvo o Isusu Kristu i o cijelomu njegovu nauku, znajući da možemo biti svjedoci samo ako sami živimo u poslušnosti njegovu nauku.

5. LJUBIMO BOGA DUHA SVETOGA

Mi ljubimo Duha Svetoga u jedinstvu Trojstva, zajedno s Bogom Ocem i Bogom Sinom. On je Duh misije, poslan od Oca poslanja i Sina poslanja, što udiše život i moć u Božju misionarsku Crkvu. Mi ljubimo i molimo za prisutnost Duha Svetoga, jer bez svjedočanstva Duha koji svjedoči za Krista naše je svjedočanstvo uzaludno. Bez uvjeravajućega djela Duha naše je propovijedanje uzaludno. Bez darova, vodstva i sile Duha naša je misija tek ljudski napor. Bez ploda Duha naš je život neprivlačan i ne može odražavati ljepotu evanđelja.

> *A onaj koji ispituje srca zna koja je želja Duha; zna da u skladu s voljom Božjom posreduje za svete*

Nema istinitoga ili potpunoga evanđelja i nema autentične biblijske misije bez osobe, djela i snage Duha Svetoga. Molimo za veću budnost u vezi ove biblijske istine i za nastojanje da njezino iskustvo bude stvarnost u svim dijelovima Tijela Kristova diljem svijeta. Svjesni smo, međutim, mnogih zloporaba pod krinkom Duha Svetoga, mnogih načina na koje se različiti fenomeni prakticiraju i vrjednuju, a nisu dari Duha Svetoga, kako to Novi zavjet jasno naučava. Velika je potreba za dubljim razlučivanjem, za jasnim upozorenjima protiv zabluda, za raskrinkavanjem lažnih i samodopadnih manipulatora koji zloupotrebljavaju duhovne moći za svoje bezbožno bogaćenje. Ponad svega, postoji velika potreba za jasnom biblijskom poukom i navještajem, natopljenima poniznom molitvom koja će opremiti vjernike da razumiju i raduju se u istinskom evanđelju te da prepoznaju i odbace lažna evanđelja.

6. LJUBIMO RIJEČ BOŽJU

Ljubimo Riječ Božju u Svetome pismu Staroga i Novoga zavjeta, ponavljajući radosno oduševljenje psalmista u Tori: "Ljubim zapovijedi tvoje više no zlato ... Oh, kako ljubim tvoj zakon". Prihvaćamo cijelu Bibliju kao Riječ Božju, nadahnutu Duhom Božjim, koji su govorili i pisali ljudski autori.

Podređujemo se njezinoj iznimnoj i jedinstvenoj autoritativnosti koja oblikuje naše uvjerenje i ponašanje. Svjedočimo o snazi Riječi Božje u ostvarenju Božjega spasenja. Potvrđujemo da je Biblija konačno zapisana Riječ Božja koju nije nadmašilo neko daljnje otkrivenje, ali se također radujemo tome što Duh Sveti rasvjetljuje um Božjih ljudi, tako da Biblija i dalje na svež način govori Božje istine ljudima svih kultura.

Živimo, međutim, u svijetu punome laži i odbacivanja istine. Mnoge kulture očituju dominantan relativizam koji niječe postojanje apsolutne istine ili mogućnosti spoznavanja.

Ako ljubimo Bibliju, onda moramo ustati u obranu njezinih istinitih tvrdnji. Moramo pronaći svježe načine izričaja biblijskoga autoriteta u svim kulturama. Ponovno se obvezujemo da ćemo se založiti za istinu Božje objave, što treba biti dijelom našega rada ljubavi za Riječ Božju.

Ispovijedamo da olako tvrdimo kako ljubimo Bibliju, a da ne ljubimo život kojemu nas ona uči – život zahtjevne praktične poslušnosti Bogu po Kristu. Ipak, "ništa ne preporuča evanđelje bolje od preobraženih života i ništa ga toliko ne dovodi na zao glas kao osobna nedosljednost. Od nas se zahtijeva ponašati se na način koji je dostojan evanđelja Kristova, pa čak i 'ukrasiti' ga, povećavajući njegovu ljepotu svetim življenjem.' Stoga, poradi evanđelja Kristova ponovno se obvezujemo na dokazivanje naše ljubavi za Riječ Božju po vjeri i poslušnosti. Nema biblijske misije bez biblijskog življenja.

7. LJUBIMO BOŽJI SVIJET

Dijelimo žarku Božju zauzetost za njegov svijet, ljubeći sve što je Bog stvorio, radujući se Božjoj providnosti i pravednosti u njegovu stvorenju, navješćujući Radosnu vijest svakome stvorenju i svim narodima, čeznuvši za danom kad će se zemlja napuniti znanja o slavi Božjoj kao što vode prekrivaju more.

Krist je stvorio i otkupio zemlju i on je održava. Ne možemo tvrditi da ljubimo Boga, dok zloupotrebljavamo ono što pripada Kristu po pravu stvaranja, otkupljenja i nasljedstva. Mi brinemo za zemlju i odgovorno se koristimo njezinim bogatim resursima ne prema obrazloženjima svijeta, nego poradi svoga Gospodina. Ako je Isus Gospodin sve zemlje, ne možemo odvojiti naš odnos s Kristom od načina kojim se odnosimo prema zemlji. Jer, naviještati evanđelje koje kaže: "Isus je Gospodin" znači naviještati evanđelje koje uključuje zemlju, budući da je Kristovo gospodstvo ponad svega stvorenja. Briga za stvorenje stoga je evanđeoski zahtjev u surječju Kristova gospodstva.

Takva ljubav za Božje stvorenje zahtijeva od nas da se pokajemo za svoje sudjelovanje u uništavanju, opustošenju i zagađenju zemljinih resursa, kao i za svoje prešutno priklanjanje toksičnom idolopoklonstvu konzumerizma. Umjesto toga mi se obvezujemo na hitnu i proročku ekološku odgovornost.

Podržavamo kršćane čiji je poseban misijski poziv u zagovaranju i akciji brige za okoliš, kao i one koji su predani pobožnom

> *Jahvina je zemlja i sve na njoj, svijet i svi koji na njemu žive*

ispunjenju svojih dužnosti da iz obilja Božjega stvorenja pribave dovoljno resursa za zadovoljenje ljudskih potreba. Podsjećamo se da Biblija obznanjuje Božju otkupiteljsku svrhu za samo stvorenje. Cjelovita misija znači razlučivanje, naviještanje i življenje biblijske istine koja kaže da je Evanđelje – kroz križ i uskrsnuće Isusa Krista – Božja Radosna vijest za pojedince i za društvo te za stvorenje. Sve troje slomljeno je i trpi zbog grijeha, kao što je i sve troje uključeno u otkupiteljsku ljubav i Božju misiju; sve troje mora biti dio sveobuhvatne misije Božjeg naroda.

Takva ljubav za sve narode zahtijeva od nas da odbacimo zla rasizma i etnocentrizma te da svaku etničku i kulturnu skupinu tretiramo s dostojanstvom i poštovanjem, na temelju toga što su oni bili vrijedni u Božjim očima pri stvaranju i otkupljenju.

Takva ljubav također zahtijeva nastojanje da se evanđelje obznani među svim narodima i kulturama. Nema naroda, Židova ili poganina, koji bi bio izuzet iz djelokruga Velikoga poslanja. Evangelizacija je izlijevanje srca koja su ispunjena Božjom ljubavi za one koji ga još ne poznaju. Sa stidom ispovijedamo da još uvijek postoji mnogo ljudi na svijetu koji još nikada nisu čuli poruku o Božjoj ljubavi u Isusu Kristu. Obnavljamo predanje koja je nadahnulo Lausannski pokret od njegova početka, obvezujući se da ćemo se koristiti svim mogućim sredstvima kako bi evanđelje doprlo do svih naroda.

Takva ljubav prema bližnjima zahtijeva od nas da odgovorimo svim ljudima iz srca evanđelja, u poslušnosti Kristovoj zapovijedi, naslijedujući Kristov primjer.

Ta ljubav prema bližnjima prigrljuje ljude drugih vjera, a proteže se i na one koji nas mrze, kleveću i progone pa čak i ubijaju. Isus nas je učio da na laži odgovaramo istinom, da onima koji nam čine zlo odgovaramo djelima ljubavi, milosrđa i opraštanja, da na nasilje i ubojstva protiv njegovih učenika

OBITELJSKI LIST

odgovorimo samožrtvovanjem kako bismo privukli ljude i razbili lanac zla. Odlučno odbacujemo nasilje kao sredstvo širenja evanđelja i odričemo se napasti odmazde i osvete protiv onih koji nam čine nažao. Takva neposlušnost nije u skladu s primjerom i naukom o Kristu u Novome zavjetu. No, istovremeno, naša dužnost ljubavi prema patnji naših bližnjih zahtijeva od nas da tražimo pravdu u njihovo ime kroz odgovarajuće žalbe na pravne i državne vlasti koje djeluju kao Božji sluge u kažnjavanju zločinitelja.

Iznova se obvezujemo ne udvarati se posrnulu svijetu i njegovim prolaznim strastima nego ljubiti čitavi svijet onako kao što ga Bog ljubi. Mi dakle ljubimo svijet u svetoj čežnji za njegovim otkupljenjem i obnovom svega stvorenja i svih kultura u Kristu, u čežnji za okupljanjem Božjega naroda iz svih naroda do kraja zemlje te u težnji za okončanjem sveg razaranja, siromaštva i neprijateljstva.

8. LJUBIMO EVANĐELJE BOŽJE

Kao Isusovi učenici, mi smo ljudi evanđelja. Srž je našega identiteta žudnja za biblijskom Dobrom viješću o Božjemu djelu spasenja po Isusu Kristu. Ujedinjeni smo svojim iskustvom Božje milosti u evanđelju i svojom motivacijom da to evanđelje milosti obznanimo čitavome svijetu svim raspoloživim sredstvima.

9. LJUBIMO NAROD BOŽJI

Narod Božji predstavlja one iz svih naraštaja i svih naroda koje je Bog u Kristu uzljubio, izabrao, pozvao, spasio i posvetio kao narod za sebe – da sudjeluju u Kristovoj slavi kao građani novoga stvaranja. Bog je nama – kao onima koje je ljubio od vječnosti u vječnost, kroz svu našu burnu i buntovnu povijest – zapovjedio da ljubimo jedan drugoga. Jer je "Bog tako ljubio nas, da i mi trebamo ljubiti jedni druge," a time "biti nasljedovatelji Božji ... i živjeti život ljubavi baš kao što je Krist nas ljubio i predao samoga sebe za nas." Ljubav jednih za druge u Božjoj obitelji ne samo da je poželjna mogućnost nego i neizbježna zapovijed. Takva ljubav prvi je dokaz poslušnosti evanđelju i moćan pokretač svjetske misije.

Takva iskrenost povezana s ljubavlju poziva nas da se u pokajanju vratimo pobožnom životu poniznosti, integriteta i jednostavnosti žrtve. Moramo se odreći idolopoklonstva aroganciji, manipuliranom uspjehu i potrošačkoj pohlepi koje zavodi mnoge od nas, a i naše vođe. Naša ljubav prema Crkvi Božjoj uzrokuje bolnu tugu zbog naše nakaznosti koja tako izobličuje lice našega dragog Gospodina Isusa Krista i skriva njegovu ljepotu od svijeta – od onoga svijeta koji je očajno potrebit njegove prisutnosti.

> *Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tome će svi upoznati da ste moji učenici*

Isus poziva sve svoje učenike da zajedno, kao jedna obitelj među svim narodima, budu pomireni u zajedništvu u kojemu je njegova pomirujuća milost razrušila sve grešne podjele.

Ta je Crkva zajednica milosti, poslušnosti i ljubavi u zajedništvu Duha Svetoga, u kojoj se ogledaju slavna Božja svojstva i Kristove milostive značajke te prikazuje Božja mnogostruka mudrost. Crkva je – kao najočitiji sadašnji izričaj Kraljevstva Božjega – zajednica pomirenih vjernika koji ne žive više za sebe, nego za Spasitelja koji ih je ljubio i sebe dao za njih.

10. LJUBIMO BOŽJU MISIJU

Predani smo svjetskoj misiji, jer se ona nalazi u središtu našega razumijevanja Boga, Biblije, Crkve, ljudske povijesti i konačne budućnosti. Cijela Biblija otkriva Božju nakanu o tome da sve na nebu i zemlji dovede u jedinstvo pod Kristom, sve pomirivši kroz krv njegova križa, na hvalu slave Božje i milosti.

U ispunjenju svoje misije Bog će preobraziti ovo stvorenje razoreno grijehom i zlom u novo stvorenje u kojemu više neće biti grijeha ili prokletstva. Bog će ispuniti svoje obećanje dano Abrahamu da će blagosloviti sve narode na zemlji, kroz evanđelje Isusa, Mesije, koji je od potomstva Abrahamova. Bog će preobraziti slomljeni svijet u kojemu žive narodi što su raspršeni po Božjoj osudi u novo čovječanstvo koje će biti otkupljeno krvlju Kristovom iz svakoga plemena, naroda, zemlje i jezika te okupljeno u štovanju Boga našega i Spasitelja. Bog će dokinuti vladavinu smrti, propadljivosti i nasilja kada se Krist vrati da utvrdi svoju vječnu vladavinu života, pravde i mira. Tada će Bog, Emanuel, prebivati s nama, i kraljevstvo svijeta postat će Kraljevstvo Gospodina našega i Pomazanika njegova i on će kraljevati zauvijek.

Sama evangelizacija jest naviještanje povijesnoga i biblijskog Krista kao Spasitelja i Gospodina, s nakanom poticanja ljudi da mu pristupe i budu pomireni s Bogom ... rezultati evangelizacije uključuju poslušnost Kristu, priključenje njegovoj Crkvi i odgovorno služenje u svijetu ... tvrdimo da su evangelizacija i društvenopolitički angažman sastavnice naše kršćanske dužnosti. I to stoga što oboje predstavlja nužan iskaz našega nauka o Bogu i čovječanstvu, naše ljubavi za bližnje te poslušnosti prema Isusu Kristu ... spasenje koje naviještamo mora u cijelosti preobražavati naše osobne i društvene odgovornosti. Vjera bez djela je mrtva.

Integralna misija jest naviještanje i obznanjivanje evanđelja. Ne radi se samo o tome da se evangelizacija i društveni angažman ostvaruju jedno pored drugog. Umjesto toga, u cjelovitoj misiji naš navještaj ima društvene posljedice, budući da pozivamo ljude na ljubav i pokajanje u svim područjima života. I naš društveni angažman ima evangelizacijske posljedice, budući da naviještamo obnoviteljsku milost Isusa Krista. Zanemarimo li svijet, izdajemo Riječ Božju koja nas šalje služiti svijetu. Zanemarimo li Riječ Božju, nemamo što donijeti svijetu.

Obvezujemo se na integralno

> *On nas istrgnu iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo svoga ljubljenog Sina*

i dinamičko ostvarenje svih dimenzija misije na koje Bog poziva svoju Crkvu. Bog nam zapovijeda da svim narodima obznanimo istinu o Božjoj objavi, kao i evanđelje o spasiteljskoj milosti Božjoj po Isusu Kristu, pozivajući sve narode na pokajanje, vjeru, krštenje i poslušno učeništvo. Bog nam zapovijeda da odražavamo njegovu narav kroz samilosnu skrb za potrebite te očitujemo vrijednosti i moć Božjega kraljevstva u zauzimanju za pravdu i mir te u skrbi za Božje stvorenje.

U odgovoru na Božju bezgraničnu ljubav za nas u Kristu i iz naše ljubavi za njega iznova se posvećujemo, uz pomoć Duha Svetoga, u potpunosti poštivati sve što Bog zapovijeda, uz samoodricajuću poniznost, radost i odvažnost. Obnavljamo ovaj zavjet s Gospodinom koga ljubimo, jer je on prvi ljubio nas.

ZAKLJUČAK

Bog je u Kristu pomirio svijet sa sobom. Duh Božji je bio u Cape Townu, pozivajući Kristovu Crkvu da bude ambasador Božje pomirujuće ljubavi za svijet. Bog je održao obećanje u svojoj Riječi, jer kad se njegov narod okupio u Kristovo ime, Gospodin Isus Krist je bio među nama, i hodao među nama.

Nastojali smo slušati glas Gospodina Isusa Krista. I u svom milosrđu, po Duhu Svetome, Krist je govorio svojim ljudima koji su ga slušali. Kroz mnoge glasove izlaganja Biblije, plenarne propovijedi, i grupne diskusije, dvije su se teme ponavljale:

- Potreba za radikalnim poslušnim učeništvom, koje vodi do zrelosti, rasta u dubinu kao i rasta u broju;
- Potreba za radikalnim, u križu usredotočenim pomirenjem, koje vodi do jedinstva, rasta u ljubavi, kao i rastu u vjeri i nadi.

Učeništvo i pomirenje su neophodni u našoj misiji. Tugujemo nad sablazni naše površnosti i nedostatka učeništva te sablazni nejedinstva i nedostatka ljubavi. Oboje ozbiljno šteti našem svjedočenju Evanđelja.

U ime Boga Oca, Sina i Duha Svetoga, te na jedinom temelju vjere u Božje beskrajno milosrđe i milost koja nas spašava, iskreno čeznemo i molimo za reformaciju biblijskog učeništva i revoluciju kristolike ljubavi.

Ovo je naša molitva i činimo ju našim opredjeljenjem za Gospodina kojeg ljubimo i radi svijeta kojemu služimo u njegovo ime.

Cape Town, listopad 2010.

© The Lausanne Movement 2010

Prijevod: Giorgio Grlj

Lektura: Ruben Knežević, Krešimir Šimić i Boris Beck

Čovjek koji po miče GRANICE

Zagrebačke crkve su bile domaćin dvaju velikih događanja. Prvi je bi, posjet Nicka Vujičića, 30-godišnjeg mladića rođenog bez ruku i nogu, koji je poznat širom svijeta po svojim motivacijskim govorima. Ovaj mladić, koji ne priznaje izraz "invalidnost" zaista je protresao Zagreb svojim nastupom. Dvorana sportova bila je prepuna i mnogi kažu da se tamo okupilo skoro sedam tisuća ljudi. Mnogi su došli iz čiste znatiželje. Sama pomisao na to da netko nema obje ruke i obje noge i putuje svijetom ohrabrujući ljude bio je dovoljan poticaj mnogima da dođu i poslušaju, Jer Nick, uvjereni kršćanin tvrdi da postoji istinska radost i zadovoljstvo koje ne proizlazi iz toga ima li netko ruke ili noge, nego odnosom prema – Isusu Kristu! Zagrebačka dvorana sportova bla je mjesto oduševljenja, jer Nick je govorio kako Bog svima nudi nadu i potpuno ispunjenje radošću života.

Nick je rođen u Australiji. Roditelji su tamo došli iz Srbije. Kad se rodio, roditelji su bili užasnuti. Otac je istrčao iz bolnice i povraćao od muke. Nick je imao mnogo teškoća u najranijem djetinjstvu i, kako je sam rekao, često mu glavom prolazila misao da sam sebi oduzme život. Ali, volja za životom je bila jača. Kad je upoznao Isusa, Nickov životni put se stubokom promijenio. Završio je dva fakulteta, pišući svoje radove jednim jedinim nožnim prstom! Preselio je u Ameriku i tamo nastavio putovati, govoreći mladima i starima da je život lijep i da je život s Isusom još ljepši. Proputovao je svijet, skoro sve kontinente. Primali su ga visoki državnici, govorio je na velikim sportskim stadionima. Posjetio je mnoge muslimanske zemlje i javno govorio o Isusu. Kad sam ga pitao kako je to bilo moguće, on je rekao: "Mogao sam zato što sam rođen bez ruku i nogu! Da imam noge i ruke, nitko mi to tamo ne bi dopustio! Dakle, Bog mi je pomogao da postanem korisno oruđe u njegovim rukama."

Nick je digao Dom sportova na noge svojim dosjetkama i vrlo otvorenim pitanjima. Nick je bio mnogima melem na ranu, jer mnogi su danas siti pesimističnih poruka naših političara, koji ništa dobra ne pretkazuju. Posjetom Nicka naučili smo da mi kršćani imamo najsnažniju poruku nade i ljubavi, poruku koju svi trebaju čuti. Nick nas je uvjerio da je život s Isusom drukčiji. Osim toga, Nick je čudesno ujedinio mnoge crkve. Ne samo zagrebačke, nego i iz mnogih drugih gradova.

Dan nakon nastupa u Domu sportova, Nick je gostovao u Rijeci i, nakon toga se vratio u Zagreb, gdje je bio organiziran ručak sa zagrebačkim pastorima i propovjednicima. Tom prilikom Nick je dobio, u ime svih zagrebačkih crkava, dar – kravatu Croata i dva primjerka Novog zavjeta na suvremenom hrvatskom. Podsjetimo se jednog Nickovog pitanja: "Ja nemam ruke i noge. Jesam li zato bezgranično nesretan? Ti imaš ruke i noge. Jesi li ti zato bezgranično sretan? Gdje je izvor tvoje radosti?"

Mladen Jovanović

Nick u Zagrebu

Prvo što mi pada na pamet kad razmišljam o posjetu Nicka Vujičića, biblijski je ulomak iz Mateja 11, u kojemu Isus govori o Ivanu Krstitelju: "Kad su oni otišli, poče Isus govoriti mnoštvu o Ivanu: 'Što ste izišli gledati u pustinju? Trsku koju vjetar ljulja? Ili što ste izišli vidjeti čovjeka raskošno odjevena? Ali, ljudi što se raskošno odijevaju borave u kraljevskim dvorima. Pa što ste onda izišli? Vidjeti proroka? Da, kažem vam, i više nego proroka, jer Ivan je onaj o kome je pisano: Evo, glasnika svoga pred licem ti šaljem da pripravi put pred tobom.'"

Svi mi koji smo došli poslušati Nicka imali smo svoje razloge. Neki su došli iz potrebe da budu potaknuti njegovim primjerom, neki da osvježe svoj odnos s Bogom, neki da čuju nešto novo što bi u njihovom životu donijelo promjene, a neki su došli iz čiste znatiželje. Htjeli su vidjeti čovjeka rođenog bez ruku i nogu, koji pomiče granice vjere.

Dvorana je bila krcata i ugodan žamor se nadvio nad svima. Čekali smo uzbuđeno kad će kucnuti 19 sati i Nick izaći na pozornicu. Atmosfera je bila odlična, tražilo se mjesto više, ali u toj gužvi nije bilo nervoze. Počelo je s izvrsnim pjesmama i zborom, ali svi smo čekali na Nickovu poruku koja će nam u srca uliti novu nadu.

Mnoštvo u punoj dvorani pokazalo mi je da ljudi traže Boga, da im ono što imaju nije dovoljno i da žude ne bi li ga upoznali.

Iskreno govoreći, meni Nick nije rekao ništa nova, što već u svojih 17 godina kršćanskog učeništva nisam čula, ali njegov primjer bio mi je snažni dokaz da se velike stvari mogu dogoditi ako vjerujemo i ako se ustrajno borimo.

Dojmila me se Nickova jednostavnost i ležernost i smisao za humor. Potaknuo je nas kršćane da se držimo zajedno, bez obzira na razlike. Pozvao nas je da mi kršćani iz Hrvatske i kršćani iz Srbije molimo jedni za druge, za naše narode i da se ujedinimo u Kristovu imenu.

Žao mi je da mnogi drugi nisu čuli Nickovu poruku, tog hrabrog čovjeka, bez ruku i nogu, koji nas je "zagrlio" Kristovom ljubavlju.

Slavica Skala

*HUMANITARNA UDRUGA "**NADA U SVIJETU**", DIO JE SVJETSKE ORGANIZACIJE "**HOPE WORLDWIDE**", DJELUJE U ZAGREBU OD 1999. GODINE.*

Za svoju misiju ima organizaciju prikupljanja i pružanja materijalne pomoći onima u potrebi te rad na poboljšanju kvalitete života - organiziranjem i osmišljavanjem slobodnog vremena djece, mladih, žena i starijih osoba, održavanjem radionica, predavanja, priredaba, koncerata, izložbi i seminara.

Jedan od programa je "Darivanje krvi" koji se provodi svaka četiri mjeseca. Drugi je program zdravstvene skrbi koji Udruga organizira u suradnji sa sponzorima. Namijenjen je djeci oboljeloj od karcinoma u Dječjoj bolnici u Klaićevoj. U tri godine omogućene su tri pumpe potrebne za liječenje, a i sljedeća je na putu, čim se prikupi 12.500 kn za njezinu kupnju. Dvadesetak djece prima tjednu terapiju koristeći jednu od ovih pumpi. Treći program se odvija u Dječjem domu A. G. Matoš, pod nazivom "Otkrij sebe". Riječ je o radionicama za svaki ukus: jezična, kuhinja, informatika, glazbena, kreativna i druženje uz igre. Svrha ovoga programa je pomoć mladima u društvenoj prilagodbi.

Želite li nam se pridružiti, slobodno nas kontaktirajte na: ***hopewwcroatia@gmail.com***
Najbrže ćete nas naći na: ***https://www.facebook.com/nadausvijetu***

ZAŠTO POMAGATI
svima i u svako vrijeme?

Robert i Pat Gembel pokrenuli su službu pod nazivom "Help Other People Everywhere". Žive u američkom gradu Filadelfija. Evo što pišu o tome:

Jednog sunčanog poslijepodneva u Kalkuti, posjetili smo palaču Kraljice Viktorije i njezin spomenik. Obje građevine potpuno odudaraju od ostalih građevina u ovom prenapučenom i vrlo prljavom gradu. Okoliš je predivan, kip dojmljiv, a palača veličanstvena. Taj dan palača nije bila otvorena za javnost i bilo je tamo samo nekoliko ljudi. Tada smo ugledali djevojčicu, kojih 8 ili 9 godina. Njezine crne oči i kosa sjajili su na suncu, dok nam je pružala karticu ispisanu na engleskom jeziku: "Molim vas, pomozite mi. Treba mi novac za hranu, a ne mogu govoriti" Pogledali smo je. Otvorila je usta i pokazala nam kako nema jezika. Netko joj ga je odsjekao. Bili smo zgroženi. Čuli smo kasnije da to čine djeci, kako bi mogli uspješnije prositi. I sada kad se sjetimo njezina umiljatog lica, prožme nas zgražanje. Sjetili smo se riječi iz Izreka 19: 17: "Jahvi daje tko je siromahu milostiv, i on će mu platiti dobročinstvo."

Slavimo Boga!

Isusovi učenici pomažu siromasima kao što je i on činio. Njegov nauk dovoljno je silan da može ovoj djevojčici pomoći da oprostiti onome tko ju je osakatio, može pomoći njezinoj obitelji da nauči zaraditi za život i mogu osvijestiti nasilnika u njegovu grijehu. Istina je, da su Isusovi učenici jedini koji su odgovorni za pojedince i čitavo društvo u kojemu žive. Da je Kraljica Viktorija u Kalkutu donijela istinsku vjeru u Isusa, koja može mijenjati ljude, umjesto palača i kipova, danas bi taj grad bio drugačiji. Rješenje dolazi tek kad se pojedinac promijeni, kad postane kao Krist i kad nastavi mijenjati druge oko sebe. On ne bježi od onih koji su u potrebi – bez obzira jesu li one materijalne, emocionalne ili duhovne. Rješenje dolazi kad svim srcem odlučimo slaviti Boga nasljedujući Kristov primjer.

Danas je na Zemlji više od sedam milijardi ljudi. Polovica živi u siromaštvu. Tko će im pomoći? Tko će nahraniti gladne, izliječiti bolesne i spasiti izgubljene?

U Bibliji čitamo: "Tko tlači na siromaha, huli na stvoritelja, a časti ga tko je milostiv ubogomu." (Izreke 14:31) Biblijska priča o dobrom Samarijancu započinje pitanjem: "Što moram činiti da baštinim život vječni?" Odgovor je jasan: pružiti bezuvjetnu ljubav onima koji ti nemaju čime uzvratiti. U Knjizi Izreka 14: 31 čitamo: "Kad smo nježni spram onih u potrebi, slavimo Boga." Kako mi danas slavimo Boga?

Prinesimo sebe!

(Rimljani 12: 1-16)

Isus je savršeni primjer prinošenja sebe u službi drugima. Ako trebaš poticaj za služenje, pogledaj Lukino evanđelje, od 1.-4. poglavlja. Tu nalazimo zapis o Isusovu rođenju, podrijetlu i krštenju. Tu su dokazi da je on zaista Sin živoga Boga. 4. poglavlje počinje njegovim prvim kušnjama i njegovom prvom propovjedi u Galileji. Isus odabire čitanje iz Knjige proroka Izaije:

"Na meni je Duh Gospodnji,
jer me pomazao.
Poslao me je da donesem
Radosnu vijest siromasima,
da navijestim oslobođenje
zarobljenicima
i vraćanje vida slijepcima,
da oslobodim potlačene,
da proglasim godinu milosti
Gospodnje."

Nakon što je objavio svoj duhovni proglas i bio istjeran iz svog rodnog grada, Isus je prinio sebe i pretočio Izaijine riječi u djela. Njegova misija uključuje izlječenja, učenja i propovjedanja siromasima. Kad je Isus liječio siromašne, činio je to bezuvjetno. Kad su učenici liječili i pomagali siromasima, također su to činili bezuvjetno, bez obzira na rasu, religiju ili neku drugu ljudsku podjelu. Kršćani, Isusovi učenici, uvijek su voljni podijeliti s drugima svoju vjeru i svoj život.

Kad smo bili pozvani da "prinesemo sebe" i da proširimo programe diljem svijeta i tako pomognemo siromasima, bili smo spremni i oduševljeni. Odgovorili smo tako jer smo razumjeli suštinu Božje riječi. Od najsiromašnijih mjesta u svijetu do našeg grada, Filadelfije, shvatili smo da trebamo prinijeti sebe Bogu u njegovoj službi. Želimo svim srcem:

- Propovijedati Radosnu vijest siromasima
- Navijestiti oslobođenje zatočenima i vratiti vid slijepcima
- Osloboditi potlačene
- Proglasiti godinu milosti Gospodnje

Pumpa

Darivanje krvi

Podupirimo i zaštitimo prava siromaha

Kad jednom shvatimo što Bog želi i kad molimo i tražimo savjet što nam je činiti, odgovor će doći. Osim pomaganja, važno je podupirati i zaštititi prava siromaha.

"Otvaraj usta svoja za nijemoga

i za pravo sviju nesretnika što propadaju.

Otvaraj usta svoja, sudi pravedno

I pribavi pravo siromahu i nevoljniku."

(Izreke 31: 8-9)

Lako je prolaziti pored onih u potrebi. Ponekad kad pokušaš pomoći, neshvaćen si. Još izazovnije je braniti dobrobit siromaha. Ipak, Isus je to činio, tako smo i mi, potaknuti njegovom ljubavlju, dužni činiti isto. Amerika je sakrila svoje siromahe u utrobu gradova. Mnogi se čak plaše voziti kroz te dijelove gradova. Jednostavno: "daleko do očiju, daleko od srca" uzrokuje da su siromašni zaboravljeni. Mnogi kažu ovisnicima: "Tko ti je kriv!". Potrebe HIV/AIDS-om zaražene populacije su

zanemarene. Kristove učenike Bog potiče da "pomažu i štite" siromahe.

Ističite se u djelu milosrđa!

"Dakle, kako se u svemu ističete – u vjeri, u govoru, u priznanju, u svakovrsnoj revnosti i u ljubavi prema nama – istaknite se i u ovom djelu milosrđa!" (2Kor 8: 7)

Sposobnost davanja je dar od Boga. Naša vjera raste kada dejlujemo na Božji način i kad vidimo kako on radi. Davanje se razvija kroz davanje. Kako sve više učimo o tome kako davati, naša osobna radost raste, sve više i više. Zahvalni smo za savku priliku da dajemo. Naša ustrajna molitva je da svi rastemo u djelima milosti. Ako:

- Slavimo Boga slijedeći primjer Isusa
- Prinesemo sebe
- Podupiremo i štitimo prava siromaha, i
- Istaknemo se u djelima milosrđa,

tada ćemo pomoći svim ljudima na svakom mjestu i naša inicijativa Help Other People Everywhere donijet će novu nadu siromašnima.

Kad sam se prije skoro četiri godine obratio i postao Isusovim učenikom, Kristova ljubav me je poticala da pomažem onima koji su u najvećim teškoćama, koji su nemoćni i napušteni. Pomagati bližnjima u potrebi ne znači samo pružati im materijalnu pomoć, nego posvetiti im vrijeme, pomagati oko svakodnevnih sitnica, jednostavno – pružiti im ljubav!

Nikad neću zaboraviti jednu slijepu ženu koju smo pitali što joj je potrebno, a ona je odgovorila: "Pokrivač i rešo!" Kad smo sakupili novac i kupili joj te stvari i došli u njezin stan, bili smo iznenađeni, jer ona je već imala novi rešo i gomilu pokrivača. Ono što je ona je trebala bio je netko tko će je posjetiti, porazgovarati s njom, saslušati je i s njom provesti vrijeme.

Meni su najdraža djeca iz dječjeg doma ili bolnice. Ponesemo glazbala, izaberemo neke lakše pjesme i pjevamo zajedno s njima. Sviramo i veselimo se.

Pomažući drugima Bog mijenje mene i moje srce i za to sam mu zahvalan.

Dalibor Šver

OKRENIMO SE prema budućnosti

Foto: Pixsell

Okrenimo se prema budućnosti" izjava je koje ću se, kao branitelj, dugo sjećati. To su riječi bivšeg haškog optuženika, generala Ante Gotovine. Međunarodni sud za ratne zločine oslobodio ga je krivnje. Proveo je sedam godina u zatvoru. Tisuće, koji su ga dočekali na glavnom zagrebačkom trgu, očekivali su ogorčenog čovjeka, koji će govoriti o velikoj nepravdi koja mu je nanesena, koji će optuživati, ali čuli su nešto drugo: "Zaključimo prošlost i okrenimo se prema budućnosti!" Za nas branitelje, osobito one koji vjeruju u Krista i snagu njegova oproštenja, ove riječi su bile velika utjeha i oslobođenje. Sudjelovali smo u obrambenom ratu i sada nastavljamo u misiji pomirenja – čovjeka s Bogom i čovjeka s čovjekom. Okrećemo se prema budućnosti. Budućnosti za sebe i za svoju djecu. Okrećemo se prema svojim susjedima, u nadi i vjeri da se mržnja pobjeđuje samo u Kristu. Pred nama je Božić, dan kad se prisjećamo rođenja utjelovljenog Boga. Jedan susret, spomenut u Lukinu evađelju, neodoljivo me podsjeća na već spomenute riječi optimizma. U drugom poglavlju piše o Šimunu, pravednom i pobožnom Židovu, koji je očekivao utjehu za Izrael. Kad su Marija i Josip došli u hram, zamolio ih je da mu pokažu malenog Isusa. Kad ga je uzeo na ruke, zahvalio je Bogu riječima: "Sad možeš, Gospodine, otpustiti slugu svojega da, prema riječi tvojoj, ide u miru, jer mi oči vidješe spasenje tvoje...". Šimun je u rukama držao djetešce, ali je srcem vjerovao da u naručju drži Spasitelja svoga naroda.

Sve ima svoje doba... vrijeme ljubljenja i vrijeme mržnje; vrijeme rata i vrijeme mira

Šimun i nama daje primjer i poticaj. Isus, rođen u Betlehemu prije dvije tisuće godina, nije samo malo i nemoćno djetešce, nego Spasitelj mnogih naroda. Danas, više nego ikad, trebamo novu nadu za budućnost. Stoga, stavimo točku na prošlost, na mržnju, na osvetu, na gorčinu i na sve ono što nas odvaja od Boga i posegnimo za Isusom, pobjednikom i pomiriteljem naroda. Okrenimo se prema budućnosti!

Dražen Hrženjak

CORNERSTONE U ARENI

Ove jeseni varaždinska Arena bila je mjesto posebnog događanja. Nakon Osijeka, Slavonskog Broda i Koprivnice, mjuzikl "Josip i njegove kričave boje", u organizaciji Cornerstonearts Hrvatska, bio je uprizoren u Varaždinu. Varaždinska crkva je bila suorganizator ovog lijepog događanja i zato posebno pohvaljujemo Hanu i Vesnu koje su bile dio velikog zbora u varaždinskoj Areni.

Cornerstone u Areni

DAN REFORMACIJE U VARAŽDINU

Kao i svake godine, crkva u Varaždinu obilježava Dan reformacije. O Danu reformacije malo se zna u našoj zemlji, unatoč činjenici da su crkve reformacijske baštine aktivan čimbenik vjerskog, moralnog, kulturnog, političkog i povijesnog života Hrvatske.

Hrvatski srednjovjekovni reformatori preveli su Novi zavjet na hrvatski jezik već 1562. godine. Tek mnogo kasnije Katolička crkva prevodi Bibliju na narodni jezik. Osobito nakon Drugog vatikanskog koncila, Katolička crkva potiče popularizaciju Božje riječi. 1968. godine tiska se tzv. "Zagrebačka Biblija" koja je još uvijek najpopularniji prijevod Biblije u Hrvatskoj. Reformatori srednjega vijeka također su tiskali abecedarije (čitanke početnice), jer je pučanstvo bilo nepismeno, tako da su reformatori imali veliku ulogu u opismenjavanju Hrvata i razvoju hrvatskoga jezika.

U prošloj državu, za vrijeme socijalizma, crkve reformacijske baštine su imale čvrste veze sa zemljama zapadnog demokratskog svijeta. To se pokazalo značajnim u vrijeme Domovinskog rata, priznanja hrvatske države te kod velikih humanitarnih akcija u kojima su im sestrinske zajednice diljem svijeta pomagale. Humanitarnim radom bili su blagoslovljeni mnogi hrvatski građani, prognanici i izbjeglice.

7. SABOR PEV-a

odraz je želje crkava za još bližom suradnjom i poticaj na učinkovitije djelovanje u društvenoj zajednici. Protestantsko evanđeosko vijeće u Republici Hrvatskoj okuplja crkve Saveza baptističkih crkava, Evanđeosko pentekostalnih crkava, Kristovih crkava i Crkve Božje, a osnovano je prije 20 godina. Ciljevi ovogodišnjeg Sabora bili su trostruki: predstavljanje završnog dokumenta kongresa Lausannskog pokreta održanog u Cape Townu 2010. godine, kao i novog Statuta PEV-a, te zahvala dosadašnjem predsjedniku, biskupu Josipu Jendričku za predan rad u proteklih osam godina te inauguracija novog predsjednika Vijeća, pastora Giorgia Grlja.

7. sabor PEV-a

DAN ZAHVALNOSTI

Mnogi američki misionari već godinama surađuju s Kristovom crkvom u Varaždinu. Neki smatraju crkvu u Varaždinu svojoj drugom duhovnom obitelji i rado se tamo vraćaju. Kako bi se oni još više kod nas osjećali "kod kuće", već godinama obilježavamo jedan blagdan koji pripada američkoj crkvenoj tradiciji – Dan zahvalnosti. Taj blagdan podsjeća američke kršćane na prve doseljenike, koji su preživjeli zimu zahvaljujući prvoj žetvi. Zahvalnost Bogu ide do

Dan zahvalnosti

srpnja 2003. godine, između vlade Republike Hrvatske i Kristovih crkava u Hrvatskoj, kojim su Kristove crkve prepoznate kao društveno korisne u vjerskom, kulturnom i obrazovnom području, otvorilo se novo i izazovno razdoblje za naše crkve. Tada je osnovano vijeće Kristovih crkava, koje se sastoji od 13 članica, mjesnih crkvenih zajednica diljem Hrvatske. Mladen Jovanović služio

današnjih dana. Tako i mi, zahvalni Bogu za mnoge blagoslove kojima je Bog obdario našu crkvenu obitelj, u zajedništvu s našim američkim suradnicima, obilježavamo ovaj blagdan na američki način: uz posebna jela i slastice! Oni koji pohađaju tečajeve engleskog jezika imaju priliku naučiti još nešto o običajima američkih kršćana.

Primanje kod Predsjedsjednika

DAN REFORMACIJE

Ovogodišnji 495. Dan Reformacije bio je obilježen na zaista osobit način. Predsjednik Republike Hrvatske, Dr. Ivo Josipović primio je na Pantovčaku predstavnike hrvatskih crkava Reformacije i reformacijske baštine. Bio je to zaista povijesni događaj, jer je to bilo prvi puta da je neki hrvatski vladar učinio takvu gestu.

Dan Reformacije obilježava se na dan kad je Martin Luther, 31. listopada 1517. javno objavio 95 teza na vratima vitenberške crkve. One jesu, u punini značenja toga izraza, protest (ili prosvjed) protiv grubog nepoštivanja Božje riječi. Crkva kojoj je služio svećenik Luther i Crkva koju je utemeljio Isus bile su dvije potpuno oprečne tvorevine. Luther, dakle, nije zagovarao stvaranje neke nove crkve, nego je opominjao, ukazujući na korijen svega zla - neposlušnost Bogu i njegovoj Riječi!

Hrvatski je Predsjednik, premda agnostik po osobnom uvjerenju, prepoznao značaj hrvatskih reformiranih crkava. Vjerujemo i nadamo se da će ovakva vjerska sloboda koju imamo u Hrvatskoj biti i ostati primjerom i drugim zemljama.

NOVI PREDSTOJNIK

Potpisivanjem "Ugovora o pitanjima od zajedničkog interesa", 4. je Vijeću kao predstojnik u dva mandata po četiri godine, do kraja kolovoza 2012. Na mjesto novoga predstojnika Vijeća, izabran je Mladen Dominić, propovjednik Kristove crkve u Varaždinu.

IVINO KRŠTENJE

2. prosinac bio je posebno radostan za sve vjernike, a pogotovo za Darka i Mariju, višegodišnje članove Kristove međunarodne crkve. Tog dana krstila se njihova trinaestogodišnja kći Iva.

Ivino krštenje

Od *SRCA SRCU*

Iz usta djece i dojenčadi sebi si pripravio hvalu (Matej 21:16, Psalam 8:3)

Na početku školske godine došao sam na roditeljski sastanak (sin prvašić). Ljudi iz stručnih službi (pedagog, psiholog, liječnik) govorili su o ulozi djeteta u obitelji i ulozi nas roditelja prema djeci.

Neću ići u detalje sastanka, ali izdvojio bih jednu od stvari koje sam zapamtio, a to je da ne smijemo od naših "klinaca" napraviti "male faraone". Što bi to značilo? To je ono kad skačemo na svaki njihov zahtjev ili mig, kad ispunjavamo svaku njihovu želju i kad sve radimo umjesto njih. Naravno, ovdje nije riječ o potrebama djeteta, koje smo dužni činiti s ljubavlju i pažnjom kao odgovorni roditelji koji vole svoju djecu. Govorim o tome da su nas u školi podsjetili da djecu, ovisno o njihovoj dobi i sposobnostima, možemo i moramo uključivati u svakodnevni život obitelji. Na primjer, oni trebaju sudjelovati u postavljanju stola za večeru, odnostiti tanjure poslije jela, namjestiti krevet poslije spavanja, pospremiti igračke, a kasnije kad su veći i oprati posuđe, usisati prašinu, odnijeti smeće…

Što to ima s biblijskim citatom u podnaslovu? Prečesto nam se događa da u crkvi djeca ostaju "sa strane", da odrastaju u svojim sobama za vjeronauk, a da ih odrasli članovi crkve skoro i ne primjećuju. Možda su vam pooznate ove izjave: "Kad je taj mali narastao? Zar već ide u školu? Ah, kako

vrijeme leti…" Djeci za vrijeme sastanaka dajemo sve što mislimo da trebaju: vjeronauk, igru, hranu, ali zaboravimo im pružati - suživot s crkvom.

Prije nekoliko godina shvatili smo da djeca ne smiju ostati "sa strane" i onda kad odrastu (kad se obrate i krste) očekivati da prijeđu iz "male" u - "veliku sobu".

Odlučili smo početi, kako ih mi nazivamo, "Dječjim službama". Cilj nam je bio djeci približiti crkvu tj. odrasle i crkvu djecu te tako zajedno slaviti Boga. U jednoj kalendarskoj godini imamo tri do četiri takve "Dječje službe" u kojima djeca plesom, pjesmom, glumom, svirkom, crtanjem, slave Boga i razvijaju svoje talente. Snimljene su već mnoge pjesme (djeca su svirala i pjevala), napravljena je dječja pjesmarica, bila je i izložba crteža te razni igrokazi, plesne točke u kojima djeca aktivno sudjeluju uz pomoć i veliku potporu braće i sestara koji nesebično i s radošću služe djeci.

I Krist nas uči (Matej 18:2-5) da mi odrasli možemo mnogo toga naučiti od djece. Poučavao je da mi odrasli trebamo postati poput male djece: biti iskreni, bez pretvaranja i čista srca. To je Božja zapovijed. Također, u poglavlju koje slijedi u Mateju 19:13-15, nalazimo situaciju koja nam nije strana. Isusovi učenici su odnosili prema djeci kao i mnogi danas: "Ma nemojte sada djecu dovoditi, ovdje govorimo o ozbiljnim temama za odrasle…". Teme su zisita bile ozbiljne, ali Isus ih je poučio da djeca imaju važno mjesto u Crkvi. To vrijedi i danas. Od djece možemo mnogo toga naučiti i primijeniti u životu. Djeca nas uče kako brzo oprostiti i ići dalje, kako plakati i nakon kratkog vremena opet biti radostan i nasmijan, kako nesebično podijeliti pecivo, kako davati čitavog sebe i brzo bezbrižno zaspati.

Vjerujem da roditelji jesu oni koji napinju "luk" i "odašilju" svoje strelice, svoje "klince i klinceze" u budućnost (v. Ps 127:4-5), u nadi da će jednog dana pogoditi metu. Također vjerujem da u letu tih malih divnih stvorenja, koja nam je Bog darovao, mogu pripomoći i "rođaci" tj. crkvena braća i sestre. Dijete treba rasti u crkvenom okruženju koje vidi kao svoju obitelj. To je mjesto gdje je prihvaćeno i voljeno. Mjesto gdje može klicati od radosti i slaviti Gospodina baš kao što su djeca klicala Isusu u Hramu (Matej 21:14-16).

Početkom prosinca 2012. godine, jedna "strelica" je pogodila metu i bilo je slavlje na zemlji, a vjerujem još i veće na nebu. Ovo su riječi 13-godišnje Ive, nekoliko dana nakon njezina krštenja: "Dječja služba" je način da mi djeca možemo svojim talentima slaviti Boga. Neka djeca plešu, neka sviraju, neka pjevaju. Ja sam na skoro svim Dječjim službama pjevala i na nekima plesala. Naravno trema je bila prisutna, ali nakon službe mi je bilo lakše i jako sam sretna jer su me ljudi ohrabrili. To me je približilo Bogu."

Odluka Ive o tome da želi da Isus bude njezin Gospodin, da je svjesna da je on voli i da ona voli njega, je ono za što kao crkva živimo, čemu se nadamo i za što što molimo. Krist nam je pokazao put odnosa prema djeci i što nam je činiti. Budimo kao on, tako da prvo budemo - kao djeca!

Krešimir Mihaljević

Tog subotnjeg jutra kućanski poslovi bili su malo teži nego inače. Razlog tome bio je mali dječak, koji se majci stalno pleo u noge. Iako mu je govorila da se ide igrati u sobu, on bi ostajao uz nju. Nakon što mu je po ko zna koji put stala na prste majka ga privuče k sebi, te upita: "Pa, dobro sine, zašto to radiš?". On joj odgovori: "Znaš mama, teta u vrtiću je rekla da moramo ići Isusovim stopama. Ja ne vidim Isusa, pa idem tvojim." Majka tada uzme sinčića i čvrsto ga zagrli. I dok su joj suze klizile niz obraze bila je zahvalna za jednostavno razmišljanje malenog dječaka.

Usprkos smijehu i zabavi trinaestogodišnji Frank nije bio sretan. Istina, dobio je sve darove koje je želio. Bilo mu je lijepo na tradicionalnoj obiteljskoj Badnjoj večeri – ovoga puta kod tete Susan – kad su svi jedni drugima čestitali i razmijenili darove. Ali Frank nije bio sretan, jer je to bio prvi Božić bez svog brata Steva, koga je te godine usmrtio neoprezni vozač. Franku je Steve nedostajao. Pozdravio se s rođacima i rekao roditeljima da odlazi ranije kako bi posjetio prijatelje, a odatle će pješice kući. Kako je vani bilo hladno, odjenuo je novu jaknu na kockice. To mu je bio najljepši poklon. Druge je poklone stavio na sanjke. Zatim je izašao nadajući se da će naći vođu svoje izviđačke čete. Osjećao je da ga on uvijek razumije. Njegov vođa živio je u Stanovima, sirotinjskoj gradskoj četvrti i radio razne poslove, kako bi pomogao svojoj obitelji. Na Frankovu veliku žalost, prijatelj mu nije bio kod kuće. Dok je pješačio kući, u mnogim je kućercima vidio okićene jelke. Kroz jedan je prozor ugledao bijednu sobicu i čarape obješene na neupaljen kamin. Pokraj njih je sjedila neka žena i plakala. Čarape su ga podsjetile na ono vrijeme kad su i on i njegov brat vješali svoje, jednu pokraj druge. Sljedećeg bi jutra one bile pune darova. Tada mu je nešto palo na pamet. Toga dana nije još učinio nikakvo dobro djelo. Prije nego se stigao predomisliti, pokucao je na vrata. "Da?", začuo se glas tužne žene. "Smijem li ući?" "Samo izvoli", rekla je kad je vidjela njegove sanjke pune darova, "ali nemam ti što dati, ni jela, ni darova.", pretpostavljala je da je zbog togao došao. "Nemam ništa ni za vlastitu djecu." "Nisam zato došao.", odgovorio joj je Frank. "Izvolite, izaberite sa saonica koji god dar želite za svoju djecu." "Oh, Bog te blagoslovio.", zahvalno je uzvratila začuđena žena. Izabrala je nekoliko darova i napunila čarape. "Reci mi kako se zoveš?", zamolila je Franka kad je odlazio. "Zovite me Božićni izviđač.", odvratio je.

Ovaj ga je posjet dirnuo, a u srcu je osjećao veliko zadovoljstvo. Uvidio je da njegova tuga nije jedina tuga na svijetu. Prije nego je otišao iz Stanova, razdijelio je sve svoje darove. Jaknu na kocke dobio je promrzli dječak. Bilo mu je hladno. Kad je razdijelio sve darove, nije znao kakvo bi razumno objašnjenje dao svojim roditeljima. Razmišljao je kako da im objasni. "Gdje su ti darovi, sine?", pitao ga je otac kad je ušao u kuću. "Razdijelio sam ih." "Zrakoplov od tete? Jaknu od bake? Baterijsku svjetiljku? Mislili smo da su ti se svidjeli darovi!" "Da, jako su mi se svidjeli.", odgovorio je neuvjerljivo. "Ali, Frank, kako si mogao tako?", pitala ga je majka. "Što ćemo reći rođacima koji su s toliko ljubavi kupovali tebi darove?", otac je bio oštar. "Sam si izabrao. Ne možemo ti priuštiti druge." Ostao je bez darova, razočarao je obitelj. Frank se osjećao beskrajno usamljen. Nije očekivao nagradu za svoju darežljivost. Znao je da je učinjeno dobro djelo samo po sebi nagrada. U protivnom to ne bi imalo smisla. Nije želio natrag svoje darove. Ipak, pitao se hoće li još ikada u životu osjetiti istinsku radost. Mislio je da ju je te večeri doživio, ali se sada izgubila. Frank se sjetio svog brata i zaspao je plačući.

Sljedeće jutro je sišao u prizemlje i zatekao roditelje kako na radiju slušaju Božićne pjesme. A onda se začuo spikerov glas: "Sretan Božić svima! Ovoga jutra najljepša Božićna priča dolazi nam iz Stanova. Hromi dječak, koji tamo živi, ima nove saonice, jedan drugi ima novu jaknu na kocke, a još neke obitelji javljaju nam da je njihovu djecu prošle noći razveselio dječak koji se predstavio kao Božićni izviđač. Nitko ne zna tko je, ali djeca tvrde da je on osobni izaslanik Djeda Mraza." Frank je osjetio kako ga očeva ruka grli i vidio majku kako se smije kroz suze. "Zašto nam nisi rekao? Nije nam bilo jasno. Jako smo ponosni na tebe, sine." Glazba Božićne pjesme ponovno je ispunila sobu "... Da se Isus porodi u blaženi čas. Svaki narod čuj, čuj..."

S. D. Bogan

NADA za život

"Nada za život" je udruga građana osnovana s nakanom da biblijskim, Kristo-centričnim savjetovanjem pomaže ljudima u problemima. Uz neposredno savjetovanje, Udruga se aktivno bavi obukom zainteresiranih te drugim aktivnostima kojima promiče kršćanske vrijednosti.

U medijima se objavljuju zastrašujući podaci o tisuću samoubojstava godišnje te dvjesta tisuća oboljelih od depresije u Hrvatskoj. Rastuća ovisnost o drogi i alkoholu, zlostavljanja, financijske i obiteljske teškoće samo su neke od izopačenja koja utječu na stanje društva. Hrvati svakako trebaju "Nadu za život", u doslovnom značenju tih riječi, kao i kroz aktivnosti ove udruge, tim više što istinsko iscjeljenje, koje dolazi jedino od Boga, nadilazi domet redovnih društvenih institucija.

Svatko tko nam pruži povjerenje dobrodošao je obratiti nam se za pomoć. Iako je pomoć potrebitima jezgro naše misije, dobro je prepoznati da "Nada za život" može biti korisna bilo kome jer je konačni cilj savjetovanja rast u kršćanskoj zrelost. Posebno nas raduju seminari koje provodimo po crkvama jer oni obnavljaju duhovni polet i izgrađuju nova partnerstva za službu.

S obzirom da narav Kristovog poziva nije izuzeće od problema, nije neobično da i kršćani traže pomoć. Početna biblijska obrazovanost je svakako prednost u dubljem razumijevanju iscjeljujućeg Kristovog života zajedno s divnom preobrazbom koju on uključuje.

Nada koja dolazi od Kristo-centričnog savjetovanja trajnog je karaktera. Međutim, kako je naš odnos s Bogom živ, uvijek ima prostora i potrebe za daljnjim rastom. No, jednom kad razumijemo svoj identitet u Kristu, naše stremeljenje prestaje biti postizanje rješenja, već s polazišta duhovnog odmora uživamo promatrajući kako se snaga novog života iznova potvrđuje u nama i kroz nas. Nada koju nudimo izvire iz iskustva života u Kristu – kroz razumijevanje tjelesnosti, slomljenosti, novog identiteta, nadnaravne milosti, pobjede nad grijehom te mnogih drugih vidova duhovnih blagoslova.

Mi svakako trebamo molitve za razvoj ove uzbudljive službe. Uz praktične potrebe, poput financijskih, dobrodošle su molitve za izgradnju povjerenja s ljudima u potrebi, ali i društvom općenito. Također nam je stalo da bliskog partnerstva s lokalnim crkvama bez kojih ne možemo i ne želimo djelovati..

Vladimir Hoblaj

Novi život

Od trenutka kad sam dobila poziv na seminar nije prestalo moje ushićenje angažmanom u radu ove dragocjene udruge predviđajući da će ona postati važan kanal duhovnog probuđenja u Hrvatskoj. No, dugo sam vremena osjećala tjeskobu što moj suprug nije imao baš nikakvog interesa. Moje su se molitve počele ostvarivati tek kad mu je dijagnosticirana neizlječiva bolest popraćena dodatnim životnim teškoćama. Bog je čudesno koristio ovu situaciju da mu u svojoj ljubavi pokaže nove horizonte. Za vrijeme suprugove bolesti, moj najveći oslonac bili su upravo su-polaznici obuke za savjetovanje. Bio je to moj duhovni dom u kome sam se konačno osjećala potpuno prihvaćenom. U međuvremenu Bog je ne samo iscjelio mog supruga nego je iz temelja obnovio i mnoge druge aspekte njegovog i našeg života. Potaknut čudesnim preokretom, i moj se suprug odlučio na program obuke te je danas čak postao i jedim od najaktivnijih članova "Nade za život". Prihvativši isjceljenje kao novu šansu, on danas na razne načine prenosi dragocjene spoznaje koje je dobio, čak i izdavanjem serije knjiga pod zajedničkim naslovom Novi život čime i kao izdavač doprinosi napretku ove jedinstvene službe.

Nada Konecki

Rođenje *ISUSA KRISTA*

Priča o rođenju Isusa koji je Krist ili tzv. Božiću u našoj kulturi i vremenu u mnogočemu se razlikuje od novozavjetnog poimanja istog događaja. Naime, sam pojam "Božić" podrazumijeva rođenje maloga Boga među nama, a dominantna ideja koja prati taj blagdan jest ideja poklona, i eventualno, jaslica. Dakle, te dvije slike ili ideje najčešće se i najsnažnije vezuju uz ideju rođenja malog Boga, no biblijska slika toga događaja puno je složenija i dublja. Ne samo da se razlikuje od "svjetovnog" shvaćanja ideje Isusova rođenja, nego često i od naše ustaljene vjerničke predodžbe. Krenimo redom.

Dominantne slike koje prate događaj Isusovog rođenja u Novome zavjetu (posebice Lukinom evanđelju) jesu te da je to vrijeme ispunjenja obećanja te vrijeme dolaska kralja i njegovog kraljevstva i te dvije stvari se u Novome zavjetu različito shvaćaju od strane Židova i kršćana (ako govorimo iz perspektive novozavjetnih pisaca koji su pisali o ovim događajima s određenim vremenskim odmakom).

Luka nam donosi Marijin i Zaharijin hvalospjev u kojima nailazimo na tematiku obećanja (1,55; 1,71) koja nam govori da ono što je Bog obećao jednom davno, sada konačno dolazi do ostvarenja. Obećanja dana Abrahamu (o blagoslovu svih naroda i blagoslovu Izraela) i Davidu (obećanje kraljevanja) konačno su dočekala vrijeme ispunjenja, a sve to zbog Isusovog rođenja. To je vrijeme iščekivanja, ali i radosti, jer je Izrael napokon dočekao da svojim očima vidi kako se Jahve vraća na Sion (usp. Iz 52,8). Ovo nam ujedno govori da Isusovo rođenje itekako ima snažnu poveznicu sa Starim zavjetom i ne može se ispravno razumjeti bez njega.

No, u prvim poglavljima Luke, također nailazimo na gledište

> *Slava Bogu*
> *na visini*
> *i na zemlji*
> *mir ljudima*
> *koje ljubi*

da Isusovo rođenje predstavlja ujedno i događaj dolaska kralja i njegovog kraljevstva što u starozavjetnom kontekstu nema baš previše veze s Božićem kao blagdanom mira, ljubavi i obitelji. To su zapravo naprotiv ratničke i pomalo nasilne slike. Dovoljno je pročitati Psalam 2 ili 110 pa da se shvati o čemu je riječ. Poznati teolog N.T. Wright jednom je prilikom istaknuo kako kršćani imaju prilično dobru predodžbu o tome zašto se Isus rodio i zašto je umro, ali odgovoriti na pitanje zašto je Isus živio, jest puno teže, složenije i nerazumljivije. Na tome tragu želim istaknuti kako se Isus rodio zato da bi živio, a način na koji je živio (navještajući poruku o dolasku kraljevstva i sve što je povezano s time), bio je određen već samim značajem njegovog rođenja. Sve ono što vidimo kasnije u Isusovom životu, prisutno je već kod Isusovog rođenja. Tako anđeo Gabrijel najavljuje da je Isus sin Svevišnjega kojemu pripada prijestolje njegova oca Davida te da njegovom kraljevstvu neće biti kraja (Lk 1,32-33), Marija govori o obaranju silnika s prijestolja i uzdizanju poniznih, a Zaharija veliča Boga zbog podizanja roga u Davidovoj kući jer to za Izrael znači spasenje od neprijatelja iz ruku onih koji ih mrze (Lk 1,68-70) te govori o izbavljenju koje omogućuje Izraelu da hoda pred Bogom u svetosti i pravednosti (Lk 1,74-75) (primjetite da je govor o spasenju usmjeren na kolektivitet zvan Izrael, a ne na spasenje pojedinca).

Međutim, posebno je zanimljivo promotriti kako su događaji oko Isusovog rođenja bili različito shvaćeni od strane Židova i kasnije kršćana, koji su od Isusa preuzeli ponešto redefinirano shvaćanje gore spomenutih ideja. Naime, u hvalospjevima Marije i Zaharije (koji su naravno bili Židovi) naziremo židovsko poimanje spasenja prema kojem dolazak kralja i kraljevstva znači uništenje pogana i dominaciju židovskog kraljevstva. No Isus je takve ideje u svojem

djelovanu ponešto promijenio, jer neprijatelji više nisu pogani, nego sotona i grijeh, a spasenje nije samo za Izrael, nego za sve one (i pogane i Židove) koji prihvate njega kao svoga kralja te tako tvore jedan novi Izrael. Jednako tako, kraljevstvo ne dolazi kao jednokratni čin u svojoj punini, već poput gorušićinog sjemena već je tu, ali još nije nazočno u svoj svojoj punini, sili i slavi.

Za kraj želio bih istaknuti kako se novozavjetno shvaćanje Isusovog rođenja možebitno razlikuje od ustaljenih shvaćanja ovog događaja među kršćanima. Kao prvo, u Novome zavjetu se nigdje izričito ne govori o Isusovom rođenju kao o rođenju malog Boga ili druge osobe Trojstva, nego o dolasku kralja i njegovog kraljevstva/vlasti. Drugo, Isusovo rođenje je dio poruke Evanđelja i ovo je važno istaknuti jer se Evanđelje često naviješta u stilu "Isusu je umro za tvoje grijehe." Ozbiljan proučavatelj Novoga zavjeta ne može a da se ne zapita "a gdje je ostatak Evanđelja"? Gdje je govor o Isusovom rođenju, životu, uskrsnuću, uznesenju i sadašnjoj uzvišenosti? I konačno, priča o Isusovom rođenju je priča koja nas poziva da se iznova osvrnemo na Stari zavjet i vidimo koja je to obećanja Bog dao te promotrimo Isusov život i vidimo kako i na koji način je Isus ispunjavao ta obećanja. Priča o Isusovom rođenju, dakle ne započinje s najavom Isusovog rođenja od strane anđela niti završava s prinošenjem darova. Ona je uvod i najava onoga što slijedi u Isusovom životu.

Ervin Budiselić

OBITELJSKI LIST

BIBLIJSKI NAGRADNI KVIZ

1. Isus nikad nije napisao knjigu. Točno/Netočno

2. Iz kojeg grada je sveti Pavao pobjegao u košari?_____

3. Koje je ime sela iz kojeg Petar dolazi? _____

4. Koje se još ime koristi za knjigu Otkrivenje? _____

5. Koju novozavjetnu ličnost pismo imenuje 'bratom utjehe'? _____

6. Koji je grčki naziv za 10 Božjih zapovjedi? _____

7. Koje je često ime za Boga u Starom zavjetom a počinje sa 'E'? _____

8. Koliko je godina trajalo Davidovo kraljevanje? _____

9. Kako se zvao Abrahamov drugorođenac? _____

10. Tko je otac Amoraca i Moabaca? _____

11. Kako se zvala Mojsijeva i Aronova sestra? _____

12. Tko je bio upravitelj Sirije kad se Isus rodio? _____

13. U Bibliji nalazimo tigrove. Točno/Netočno

14. Drugo ime za Jeruzalem je? _____

15. Kako su se zvala dva Kajinova brata? _____

16. Tko je Sipora? _____

17. U kojoj starozavjetnoj knjizi nalazimo 'Ljubi bližnjeg svoga kao samog sebe'? _____

18. Gdje nalazimo zapis o Mojsijevoj smrti? _____

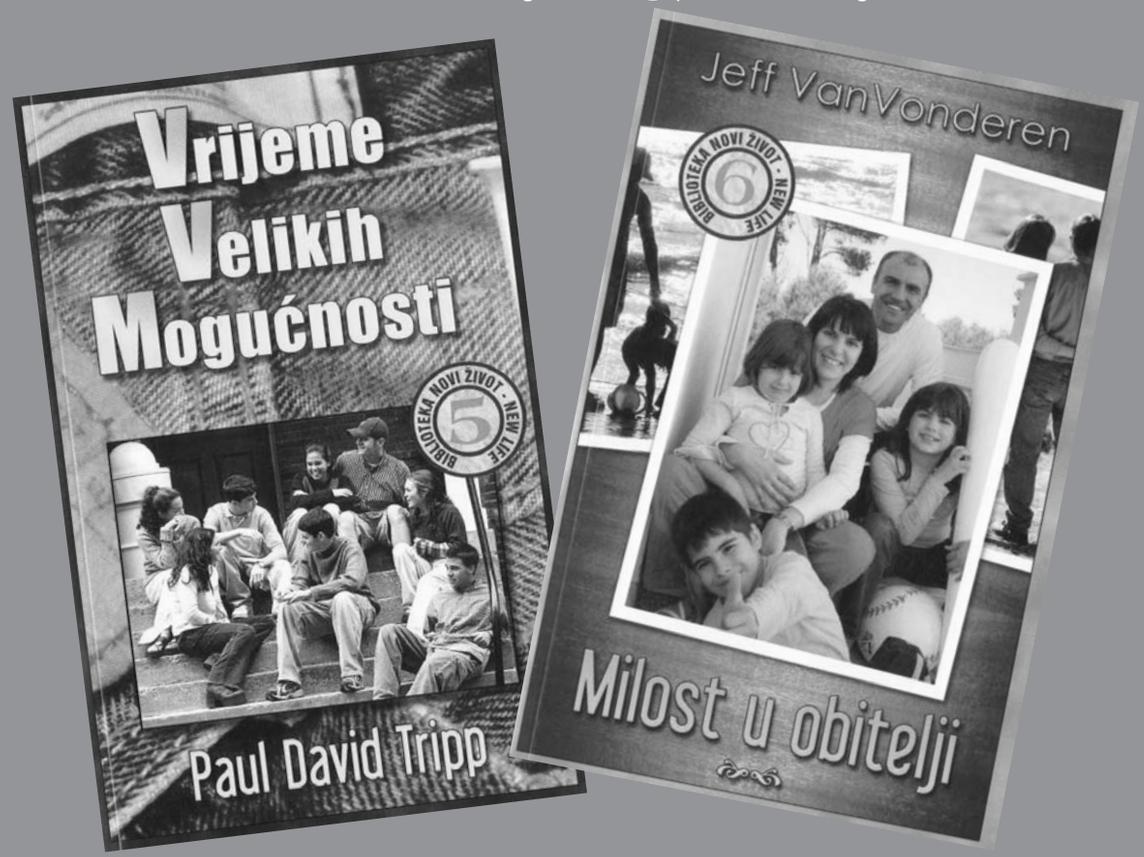
19. Kako glasi Jošuino drugo ime? _____

20. Kako se zvao prvi sudac u Izraelu? _____

Najbrži čitatelj koji točno odgovori na ponuđena pitanja, te odgovore pošalje na adresu uredništva, dobit će, potpuno besplatno, Novi zavjet - suvremenog prijevoda i šest knjiga kršćanskog sadržaja. Ostalih 11 najbržih dobit će, također besplatno, primjerak Novog zavjeta - suvremeni prijevod.

Ukoliko Vas zanima neka od ovih knjiga slobodno nas kontaktirajte.
Ovo je samo dio naše naklade koja čini velik broj naslova kršćanske literature.
Izdavač za NADU ZA ŽIVOT: Logos d.o.o., Masarykova 54, HR - 43500 Daruvar,
385 043/332-381, 098/560-160, logos-daruvar@bj.t-com.hr, www.logos.hr

I RIJEČ CRKVOM POSTADE

Mladen Jovanović
Biblijski institut u Zagrebu

Povijest je nezavršena priča o pokušajima obnove Crkve. Crkva je duhovni organizam u kojemu su ljudi njezini živi dijelovi.

Povijest Crkve uči da su mnogi pokreti izgubili dah i postali sami sebi svrhom. Svaki sjajni pokušaj obnove Crkve, ljudskih spašenih duša, doživio je potpuni ili djelomičan neuspjeh kad su kasniji naraštaji zaboravili da valja tražiti dalje i ispravljati pogreške. Kad Crkva počne graditi "bunkere" na "osvojenom području", prestaju nova osvajanja.

Ako želimo obnoviti neku staru građevinu, posežemo, ako je to dostupno, za prvotnim nacrtima. Kad obnavljamo Božju Crkvu, posežemo za Božjom riječju jer ona je - Božji savršeni nacrt Crkve.

Biblija govori o tome da je Bog stvorio ljude, da ih voli i da želi da ga ljudi upoznaju i žive s njim u skladu.

Biblija nije filozofska rasprava, nego pouzdana samoobjava svemogućega Boga. Zahvaljujući Bibliji, čovjek može upoznati Boga.

U Bibliji susrećemo Isusa Krista, Spasitelja, i iz nje doznajemo o njegovoj dragovoljnoj žrtvi za grijehe svijeta.

Iz Biblije saznajemo da smo mi ljudi, bez Boga, jadni i izgubljeni i da nam je potreban Spasitelj.

I Riječ Crkvom postade…

U početku bijaše Riječ,
i Riječ bijaše kod Boga -
i Riječ bijaše Bog.
Ona u početku bijaše kod Boga.
Sve je po njoj postalo
i ništa što postoji
Nije bez nje postalo. (Iv 1:1-3)

Mladen Jovanović, autor ove knjige predavač je na Biblijskom institutu u Zagrebu i Evanđeoskom teološkom fakultetu u Osijeku. Magistar je teoloških znanosti, pisac i prevoditelj knjiga iz područja biblijske teologije.

Knjigu možete naručiti na adresi: Biblijski institut u Zagrebu, Kušlanova 21, 10000 Zagreb ili na www.bizg.hr (e-mail: bizg@bizg.hr)

Cijena: 40 kn (do kraja siječnja 2013. popust 40%)
Za narudžbe iznad 10 kom - popust 40%